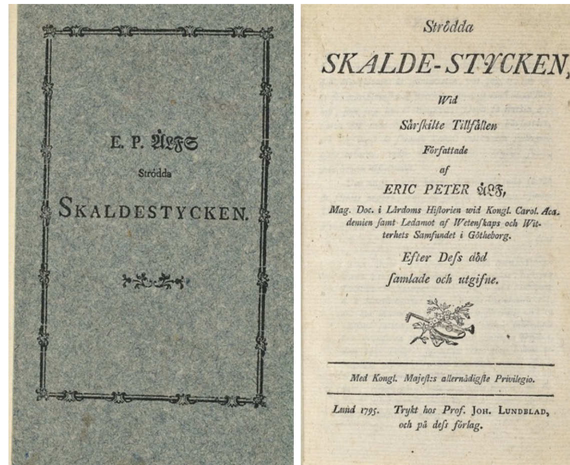

Strödda

SKALDE-STYCKEN

Wid

Särſkilte Tillfällen

Författade

af

ERIC PETER ÄLF,

Mag. Doc. i Lärdoms Hiſtorien wid Kongl. Carol. Academien ſamt Ledamot af Wetenſkaps och Witterhets Samfundet i Götheborg.

Efter Deſs död samlade och utgiſne.

Med Kongl. Majeſt:s allernådigſte Privilegio.

Lund 1795.Trykt hos Prof. Joh. Lundblad,
och på deſs förlag.

Förord till den elektroniska utgåvan

Detta samlingsverk från 1795 har **Erik Petter ÄLF** (1765-1793) som författare och ett förord av **Carl Gustaf af Leopold** (1756-1829). Verket har i april 2011 digitaliserats från Kungliga Biblioteket, Stockholm av Litteraturbanken och anpassats för Projekt Runeberg av Ralph E. i maj 2012.

I OCR-kodningen av detta verk har stavning och bruk av *ſ* och *s* använts, såsom det var brukligt på 1700-talet.

Företal.

***D**å närwarande Samling af Skaldeſtycken härmedelſt öfwerlämnas åt Allmenheten, wet jag ej, om det är för wår Swenſka Witterhet, mera en winſt än en förluſt, ſom jag har at kungöra: Deſſa få ſtycken äro redan det enda öfriga af deras tidige Författare, och det hopp de fordom kunnat wäcka om fullkomligare arbeten, redan innan de här i trycket ſynas, med honom utſlocknadt.*

Den unge Skald, hwars förſta och enda förſök de ſåledes utgöra, war en ſon af den ännu lefwan- Dom-Proſten i Linköping, Theologiæ Dctorn och Profeſſorn Herr Sam. ÄLF *Deſs Moder Fru Dom-proſtinnan* Anna Dorothea Filenius *är dotter af framlidne Biſkopen Doct.* Peter Filenius. *— Han föddes i Linköping d. 2 Martii 1765. Ifrån ſpädaſte barndomen röjdes hos honom det eldigaſte ſnille förenadt med en ſällſam fattnings gåfwa. Med lätthet inhämtade han grunderna til Grekiſka och Latinſka ſpråken, dem hans Fader i ſynnerhet ſökte göra honom behageliga. Hans owanligt lyckeliga minne gjorde Hiſtoriens kännedom både lätt och behagelig för honom. Redan på åttonde året hade han läſt de fleſta af wåra gamla Göthiſka ſagor, ſom* Verelius *och* Renhielm *utgifwit. Under alt detta förmärktes tillika en färdeles böjelse för ſkaldekonſten, hwilken alt mer och mer tilwäxte, genom den upmuntran, ſom han härwid fick. — För ſin utmärkta qwickhet war han både wid* Linköpings *Schola och Gymnaſium wäl känd. Förſedd med et hedrande witnesbörd, reſte han til Kongl. Academien i Upſala om höſten 1782. Efter twenne års wiſtande wid detta läroſäte, och ſedan han tillbragt et års tid hemma hos ſina k. föräldrar, under privat öfning, begaf han ſig til Kongl. Carolinſka Academien 1785. Språk-kunſkapen, Philoſophien och Witterheten blefwo nu deſs hufwudyrken, för hwilka deſs ſnille och böjelse äfwen ſyntes mäſt afpaſſade. Under L. L. O. O. Profeſſoren Herr Magr.* Math. Norbergs *præſidium utgaf han åren 1786 och 1787 twenne ganſka wäl utarbetade afhandlingar:* De græcorum Veterum in hodiernis, veſtigiis; *och wid den, ſiſtnämde år, anſtälte Magiſter promotion hade han hedren at wara Primus.*

År 1788 ſammanſkref och förſwarade han, under egit præſidium, förſta delen af ſin Academiſka afhandling: De vita & meritis Erici Lindschöld Comitis & Senat. Regii &c. *och blef följande året af Kongl Acad. då warande Canceller Hans Excellence Herr Grefwe* Melker Falkenberg *utnämd til Docens i Lärdoms Hiſtorien. — Han fortſatte ſedermera ſitt arbete om Kongl. Rådet Grefwe* Lindschölds *lefwerne och förtjenſter, hwaraf andra, tredje, fierde och femte delen utgafs. De återſtående delarne hann Han icke öfwerlefwa. År 1791 hade Magiſter Docens* ÄLF *hedren at blifwa kallad til medlem af Kongl. Wetenſkaps och Witterhets Sällſkapet i Götheborg. Wid ſlutet af ſamma år reſte han til Linköping och blef därſtädes i början af år 1792 präſtwigd af nu warande Biſkopen och Ord. Ledam. Doct.* Jac. Ax. Lindblom. *Samma år reſte han til Stockholm, och efter hemkomſten om höſten, til ſina föräldrar för ſiſta gången, begaf han ſig kort derpå til Lund, hwareſt han dog i början af år 1793, 28 år gammal och begrofs i Domkyrkan därſtädes. Således ſlöt han ſnart ſin bana. Full af känſlor och det ömmaſte hjerta hade han likwäl ſina ſwagheter, dem wänner wiſſerligen förlåta, och andra, ſom känna Månſklighetens briſter, jämwäl wid hans graf torde förgäta.*; *en lärd afforntidens nu ſällſynta ſlag, och hwars öfwerträffande förtjenſter i den gamla Litteraturen, i ſynnerhet i denLatinſka Skaldekonſten gjort hans namn mera berömdt och högaktadt, än at det ej ſkulle lämna åt Sonens ungdoms öfningar allt det ſkydd, ſom någon gång behöfwes emot den omildare granſkningen.*

Wore ockſå denna lilla Samling (antagom det för et ögonblick) icke genom ſjelfwa deſs godhet, fullkomligt

wärdig at bjudas åt Allmenheten, fynesdet likwäl en fkyldig omforgsbewisning emot en afliden Skalds minne, at få wäl, medan det ännu kan utan fwårighet fke, utmerka hwilka fkrifter honom egentligen tilhöra, fom ock, at rädda hans namn från det få wanliga mifsödet, at göras, genom wårdslöfade affkrifter, anfwarigt för ännu flera än egna fel.

Om någon Boileau *ibland ofs funnes, fkulle han, jag medgifwer det, wifferligen fäga till få af dem fom fkrifwa:* fortfar! *och till et ännu ringare antal:* gif ut på trycket! *Men troligen fkulle denne uplyfte granfkare, all fin ftränghet oagtadt, ej fela, at från medelmåttans och half-talangens ohjelpeliga kraftlöshet, med heder urfkilja en nyfs börjad flygt, hwars förfta lyftningar, ehuru aflägsne från fullkomligheten, likwäl altid förtjena upmerkfamhet.*

Det är fant, at om Poëten får lefwa, om han på vuxnare wingar fmåningom höjer fig närmare förträffeligheten; om hans ungdoms öfningar ändteligen (och det bör ej haftigt wäntas) lämna rum för fullmognade arbeten, fkall han twifwelsutan fjelf ofta med faknad tillfridsftällelfe fälla ögonen på fina äldre förfök, och utan at tro fig högt upplyft i förtjenft, likwäl gerna, om han kan, undangömma fpåren af fin fwagare början. Men om döden rycker honom bort, innan han ännu hunnit göra något för fin ära, fom han fielf gillar; om de ftycken han lämnar efterfig, faftän med flera fkönheter, likwäl fakna den fullkomlighet dit han fyftade, det är då, fom frågan uppkommer hwad wärde deffa lämningar böra äga i de qwarlefwandes ögon, och huruwida de utan orättwifa dömmas af dem med famma ftränghet, hwarmed de förmodeligen fkulle blifwit af Auctor fielf anfedde, i fall han lefwat tillräckeligen, för at uppnå fin möjeliga höjd?

Man handlar ofta, jag nekar ej dertill, med mindre urfkillning än wälmening mot en afgången författare, då man, genom allmänt tryck, under hans namn förewigar, hwad han, wid egen utgifning af fina Skrifter, fkulle antingen merkeligen förbättrat, eller kan hända helt och hållit förkaftat. Men denna förebråelfe träffar egenteligen dem, hvilka med ftörre nit, (om et fådant utryck tillåtes mig) för volumen af en Poëts ära, än för defs fanning och waragtighet påtruga hans goda ftycken et talrikt fällfkap af wårdflöfade. Et helt olika fall upkommer, då Skalden genom en förtidig död ftänges mitt i loppet till fullkomligheten, och då han fkördad, fom ftundom fkett, närmare början än målet af fin bana, ännu föga hunnit lämna åt minnet annat än några lyckliga förfök, och gifsningen om hwad han en dag fkulle blifwa. Det är då, fom jag tror, at fträngheten wore känflobrift, och at det är fkoningen, fomär fann granfkning. Jag förftår med fkoning, högaktningens öfwerfeende, långt mera än blotta fromhetens.

Man fäge ej, at i all Konft ingen ära finnes under den högfta. Hon finnes wifferligen, och ofta rätt ftor, äfwen i de aflägsnare graderna, när nemligen aflägfenheten ej är medelmåttans; när den har fin grund i hämmade krafter, i en förkortad lefnad; när, med et ord, fullkomlighetens faknad är wårens och icke höftens. Men om ockfå någon minfkning i wärde borde medgifwas, wore den wäl et fkäl at til intet göra det wärde, fom werkeligen finnes, och at af en Skald med blygfammare fordringar, utplåna ända till fielfwa warelfen? Om et af döden fparadt namn likwäl är en flags feger öfwer Tiden, et flags öfrigt lif, ämne för fkaldens önfkningar, hwad rättwifa bjuder då at åt glömfkan och förgängelfen öfwerlemna, tillika med hans felagtiga, äfwen alla hans fköna och rörande ftällen? Ställen, hwilka genom en oåtfkiljelig blandning, om jag få får tala, famfödde *med han ofullkomligheter, utmerka, ofta i et och famma Arbete, å den ena fidan, årens och öfningens brift, å den andra deremot, Geniets fanning och liflighet.*

At en Autor dömmer fig fielf med ftränghet det tilhör honom, och det är blott derigenom han undwiker, få långt den kan undwikas, andrasomildare dom, at ofkickligheten redan wid fina förfta fteg hårdt affkräckes från en bana, på hwilken hon inbrutit utan kallelfe, och der hon blott tråkar med möda fram til wanäran; at fielfwa den fanna talangen, under fin wäxande flygt, någon gång wäckes af den fkarpare Critiken til upmärkfamhet på fig fielf och till behofwet af fina ftörre krafter; at ändteligen de, hwilka i mer eller mindre mån wunnit någon häfd på äran af et namn i witterheten, utan fkoning (jag menar ej derföre utan anftändighet) pröfwas til deras förtjenft deraf: fådant alt fordrar ej mindre rättwifan än konftens fullkomlighet. Men hwar finnes den omilde Granfkare, fom utan en rörelfe af wälwilja fkulle betrakta de knapt började lekarne af et ungt Snille, inom

famma ringa tal af år wäckt och utflocknadt? Hwilken är den oädle känflolöfe Skald, fom i fall det berodde af hans pröfning, fkulle, för konftens högre ära, dömma til förftöring den enda lämning döden fkonat, af en, hwem hwet, tillkommande medtäflare; och i grafwens natt, tillika med ftoftet innefluta de förfta ftrålarne af ett ännu ej fulljusnadt namn?

Frågan är då icke här, man finner det lätteligen, huruwida deffe Skalde-förfök, uthärda eller ej uthärda jämförelfen med de få fanna Mäfterftycken wi på wårt fpråk äge; Arbeten med hwilka deingalunda framftällas til täfling, och under hwilka man kan ftanna, äfwen med bifall och heder. Frågan är blott, huruwida man i denna Samling uptäcker eller ej, werkeliga gåfwor för Skaldekonften; fanna drag af et Snille, fom blott hade behöft lefwa, för at fnart ej längre äga behof af öfwerfeendet.

Såfom mindre nödwändigt kunde wäl anfes at häruppå framdraga ferfkildta bewis, då hela denna bok til ftörre delen utgör en Samling deraf. Ett och annat deribland kan jag dock ej neka mig det nöjet at här anföra. Hwad framfteg borde man ej lofwa fig af en ung Man, Autor til deffa näftan Gyllenborgfka, näftan Homerifka verfar:

I wikens fmala famn, fördämd mot hafwets wåg Et fängfladt Lejon lik den Swenfka flottan låg; Det hwilar fig en ftund och känner kjedjan trycker, Far opp och ryter til och henne fönderrycker, &c.

Af intet mindre förtienft fynes mig målningen af det Ryfka wäldet, föreftäldt under bilden af en koloffalifk kropp, fom

I frusna töcken höljd på Nordens isfiäll låg, Och badade fin fot i Söderns ljumma wåg. Hwarthän fig jordens klot på ftarka axlar wände, Det en betydlig tyngd af denna bördan kände &c.

Det litet profaifka ordet betydlig, *fkadar något fullkomligheten af den fifta verfen; men hwemmifskänner wäl, i deffa drag, en fkald född med de lyckligafte egenfkaper? Kan hända fkulle man fwårligen fäga något wackrare til en Wän, Författaren af en Afhandling om det* idealt fköna, *än deffa Werfer hwarmed den unga Skalden flutar fin lyckönfkning:*

"Sen jag af min Oreft i dig har gjort mitt wal, Du mig en älfkad wifshet fkänkte, At hwad förträffligt jag förut om wänfkap tänkte War ej fullkomligt nog at kallas Ideal.

Hans Horatsifka Sång til en af Swerges berömde Häfdatecknare, förtjenar det namnet, genom ännu flera likheter än fielfwa versartens. Se här några ftropher deraf:

Hwem är den, hwars hand fanningens ljufa fackla Warfamt bar uti ålderdomens Midnat? och henne återförde Driftigt, til at uplyfa Werlden?

Lagerbring! *Du war denfamme. Du, länkar Skingrade fåg ikring Minnets tempel; Länkar af händelfers eniga Kädja, och den bant Du tilhopa.*

Hwilken Kung, den Himlen fin lön beredde I odödlighet, den han delar Med Trajaner, *och öfwer hwilken En wälfignelfe Minnet fuckar?Hwilken, fom weklig och lysnande til den Falfka och ljufligt förrädifka fmickrarn, Glömde de heliga pligter, fom Fåfängt yrkades af hans fpira?*

Huru en utlänfk afwund, med låga illgrepp, Inhemfkt agg förgiftade landets fällhet, Såg dit fkarpfynta öga, och länte Åt din famtid defs ljus och wifshet.

Det är otwifwelagtigt at om Författaren fått längre lefwa, hade han tillagt mycket i Samlingens wärde, få wäl genom rättelfer af fina äldre förfök, fom i fynnerhet genom nya och fulkomligare arbeten. Critiken, jag har redan låtit merka det, fkall här ej fakna tillfällen. Men hon fkulle med fåfäng ftränghet föka förringa ftycken, för hwilka man ej fordrar annat än rättwifa, ock hwilkas afledne Författare, när den fker honom, ej fkall på fin mull fakna fitt billiga mått af heder.

Det hade warit lätt för dem af hans wänner, fom beförjt uplagan, biträdde derwid, fom de kunnat wara, af Autors egen berömda Fader, at gifwa åt flera ftällen förbätringen af en nogare granfkning, få wäl hwad uttrycken beträffar, fom verfificationen. Men det hade warit orätt att wilja dölja ynglingens hand. Det är juft den, fom

bordtfynas. Låna åt et ungt nywäckt Snille den falfka mognaden af en konftfärdighet ftörre än defs egen, fådant wore ej at tjena det. Det wore faftmer at gifwa det en likhet med den fullkomnade medelmåttan, och at med en illa förftådd wälmening, låta Författaren fynas, i ftället för wid början af fin bana, fnarare wid gränfen af fin förmåga.

Jag har funnit i denna famling, (trykt i en aflägfen ort, och färdig til utgifning innan den blifwit mig meddelad) et och annat ftälle fom fenare olyckliga händelfer inom Fäderneslandet, tycktes böra derifrån utefluta. Utgifwaren har förmodeligen af dem betraktat endaft deras pöetifka fida, och trott at en rättwis ihågkomft af tiden på hwilken de blifwit fkrifna, skulle göra nog för at urfäkta dem. Defsutom redan tillförene genom trycket bekanta, hade et rum här, onyttigt wägrats dem. Arbeten i konfterna böra dömas endaft fåfom fådana. En målning, en pöetifk Loffång behålla deras förtjenft, äfwen då de genom bedröfweliga förändringar, förlora, den ena fin fordna likhet, den andra fin tillämpning.

Det gifs en rörande fkönhet fom denna Samling kunnat äga och fom den faknar: det hade warit et Företal af Skaldens egen åldrige och förjande Fader. Ingen fkulle med större bifall än han hafwa talat både om et yrke och en författare, fom begge tilhöraoch begge hedra honom. Men han har twifwelsutan fruktat at icke fynas i detta ämne owäldig nog Han har fagt i ftället:

Afcanium — — — Commendo fociis.

Och har trott at någon af hans fordna Lärjungar, fkulle finna, för at efter möjligheten erfätta denna förluft, nödig fkicklighet i fin wänfkap för den afledne, i minnet af Fadrens underwisningar, och i fin egen fkyldiga erkänfla.

Linköping den 2 April 1795.

Leopold.

TAL,

öfwer

FREDEN

uti

Werele,

hållit uti Kongl. Carolinfka Academiens ftörre Lärofal den 6 Dec. 1790.

/

Ä*nnu en Oljoqwist bland tidens skördar fans, Som skulle flätas in i Swerges lagerkrans. Er tappre Landsmän! Er! hwars klingor honom skurit Har Äran i triumph til Fredens Altar burit.*

Men, sköna Flicka! du, som nyss til dennna strand I ryktets sälskap kom, med lyran i din hand, Hwem är du? Lundagård! dig hälsar en Gudinna: Dess tempel öpna sig, där dina rökwerk brinna. Nu just i deras moln jag kände dig igän: Du Sångens Dotter är, och Carolinas *wän. Men icke är det mig, som til din tolk du kallar, Då glädjens högtids-ljud kring Pindens klyftor skallar; Du nyss på höjderne gjort flera goda wal; Hur räckte mig din blick i skuggan af min dal? Om kanske någon gång, förledd af hjertats wärma Jag wågat, än så ung, at dina*

toner härma, Du mig förlåta bordt et fel, som likwäl jag Ej längre lefwa trott, än blott sin födslodag; Men nu en högre sång, til hwilken Minnet lystrar, At se'n berätta den för sina stränga Systrar,

Den tilhör icke mig. På Snillets Ocean Min julle är för klen, och jag wid stranden wan. Men — Gudarna ibland et bud för mänskor tyda, Som man ej granska får, men som man blott skal lyda.

Jag lyder, Sångmö! dig, och måtte nu din röst Et troget genljud bli af känslan i mitt bröst! Sjung då, hur' Fridens Gud de molnen redan skingrat, Ur hwilka krigets blixt sig wred och blodig slingrat; Sjung, huru sjelf han sänkt på lugnets gyldne sky Wår sälhet återför och skapar oss en ny; Men sjung likwäl förut, hur härjnings-faklan tändes; Hur Swenskars gamla mod i nya faror kändes; Sjung desse Hjeltars låf, som stridt för Fosterland, Och Segrens underwerk i deras tappra hand; Sjung huru Gustaf *gick en twungen hämd at hwässa Och fästa än en skörd af lagrar på sin hjässa!*

Mot Lian lutande hur tankfull Tiden står, Och genomser en rymd af sina sista år! Så stora händelser i deras sköte finnas, At, fastän gammal nu, han större ej kan minnas. Men, Du o Lagerbring! *hwars snille och hwars flit Mot glömskan wäpnat har et outtröttligt nit, Som dristigt dykade på bottnen af dess bölja Och tog de skatter up, som där hon welat dölja;*

Din blick, din wisa blick bordt dröja här at se Hwad nytt så wigtigt händt för oss och häfderne. Men — re'n i Dödens natt Hans ljusa stråle släcktes, Förr än åt Minnets bok de nya ämnen wäcktes. Så går i molnets bädd den bleka Månan ner, Då stormens wrede Gud hon fjerran nalkas ser. Men, kan på en Parnass, hwars son med girigt öra, Fått i din lärda röst en forntids öden höra, För ofta om en sak, som wigtig är och ny Det wäckta sångers ljud på luftens hwirflar gny? Nej — för min glada sträng Din hamn och rygtet twinge At lyfta ännu en gång sin redan trötta winge.

Men I, som ge'n min sång Ert läckra öras lån, Förwänten ej i mig det mogna Snillets Son. Med andras ädelmod sig swaghet ofta tröstar; Jag ock — då den i dag Er granskning öfwerröstar.

***

Men förr än Sångmö! du, wid lyrans strängar rör, I lutans ömma ton du qwalets dödssuck hör, Hwars genljud tynar nu på blodbestänkta fälten, Och sedan dig betänk, om du bör älska Hjelten.

Hivad tmngar Mdnjkov Er, widfamma moders barm, At wäpna mot hwaran Er broderliga arm ?

Har ej Naturen nog af fina egna plågor?

Skalman at öka dem, med hjelp afkonfiens lågor En ådeld tända up, Jom man likwal til Jlut Se'n Tiden bränfår fått, med moda fläcker ut?

Den ene Stoftets Son den andre knapt förnärmar,

Förn ÅJkan på fm thronfår undra hwem fig härmar, Och jorden wämjande af hämden tar emot Et blod, fom fölat ner defs lik-befirödda kht,

Och hatet fraggande på Oceanens bölja

Går til en främmand Jirand at den med gallan fkölja f

Åv, Månjka! det en lott, fom blifwit dig beftämd? Dit tyks likwäl ej gjord för grymhet och för hämd. Hwem grumlar blodets wåg, fom i din ådra flijter Och gör at, ftrömmen lik, fom fina dammar bryter, Han forjjar på det fält, där dina lior gå,

Och fom til näfta Jkörd din Anka Jkal befå ?

Ej af din trefna hand det mer fin odling winner.

* ' Man blomman, likfom dig, * knoppen mördadfinner* Då fköjling — Tigren lik — kar rufat i ditt fpår,

Tar fkadefiåndet Je^n et långfamt fieg hwart åu Så några yxors wåld en enda dag föröder Den Jkog et tidehwarf kanfke ej åt er fö der*

Men/

?

Men *=— Sångmö! fjelf du wet och fjelf befimgit har, idt krig för Staters wäl et wilkor ofta war,

Och at ej länge den, af lugnet, fg kan fägna,

Som ej i nödfall djerfsfin ratt med wapnen hägna.

'Du ömma Månjklighet! i känflofulla bröfl Hur ofta har, då förr man tyflat ned din röfl, Dufkrdmd och häpen fwälgt den tar, fom börjat rinna?

N/

En långfamt ftockad fuck man i din barm lärfimta; Menfafi man hör dig nu i tidens öra gny,

Fafi folkenföka dig och Prinfar’ dig ej Jky,

Faft än fä ofta du ined Skaldens nit förmanat>

Och Philofophens Jkrift, fon dim Warner danat;

Säg likwäl, om du tror — Säg, om du wet och mins En mera lindrig hjelp, fom för din räddning fins?

När andras öpna wåld, när andras dolda ränker Ha gäckat dsffa bud, fom man ej onäpfi kränker» Hwem är wäl domare i fädan oförrätt ?

Den frihet har och mod och flår, han wet det lätt.

När friden en gång flytt, hwem kan den återbringa? Det måfie — måfie Jke på udden af en klinga,

Du fdg-> mitt Tidehwarf! och tilfiod at med fog Din tapre Swenfken nyfs i blodig hävnad drog,

%

%

EnEn Coloffalijk kropp det Ryjka w&ldet hoj de,

Som Romarens länga wäxt, men ej defs mujklor röjde -*>»

— Europa fäfängt du få mänga kronor bar,

Din hela långd anda et hufwnd mindre war«

Han — förre än denJlägt, fom Jofurs borg at kroffa Förente Pelius med branterne af Offa —

1frusna töknar hölgdpä Nordens isfjåll lag,

Och badade jin fot i Södrens ljumma wäg.

Hwarthälflfig Jordens klot pä ftcirka axlar wände,

Det en betydlig tyngd af denna bördan kände.

Hur mängen Tidens Son har fkrämd och hifsnande Trodt ryktet om defs magt et billigt wit sord ge;

Och tyktes redan djärft atfma krafter fr äga,

Om förolämpad, fjelf man borde hämden wäga.

Den wife likwäl fett (han fer dä hopen tror)

At denna jättekropp war mindre Jlark än flor;

Ånn kan den länga arm bli fwiken af fin fena,

DäJlyrka och. dä wett fig mot hans wäldförena.

Man honom Jludfa fett den nu fä Jlolta blick,

Dä Ijuugeldsjkenet förr ur krigets äJKmoln gick♦

Den röjl, fom rytande en häpen werld förwänat,

Har tyjlnatförr en gäng, dä hämdens genljud danat.

Cathrina ! länge Du Europén wifat har,,

At åm en Olga fans i Seklernas får war.

En*En taksam efterwerld din ärestod skal lyfta, At* Peters *granne bli, där sjelf du rest hans klyfta.* Du Plato, Montesquieu *och* Raynal *frågade, Hwad lagar åt Ditt folk Din wishet skulle ge? Du gaf dem.* Amphion *ej bättre fältets stenar Til Thebens djerfwa mur, wid lyrans klang förenar, Än Du en stor Nation i språk och seder skild, Den werlden kunde förr Sarmatisk, rå och wild. Men, hwarför et begär, som samnat werldens wälde Och ej wil gränsor se, där dem Naturen stälde? Kanske i grannars barm Du sänt en misstänkt blick Och welat blanda dig i deras ödens skick, Af gamla skadors rön försiktigheten winnes; Man sett hwad fordom händt, och hwad man sett, man minnes.*

Ej Werlden blir så lätt åt Despotismen såld; Mot list man klokhet har och styrka emot wåld. Den flod, som widgar sig at fältet öfwerswämma, Til skördens säkerhet, förenta krafter dämma.

*Et lyckligt folk är det, som intet häldre wet Än häfden af sin rätt til sin sjelfständighet. Knapt lär kring deras hals et främmadt ok sig smyga, De tro ej altid straxt hwad grannarne betyga. En nådig skydnings-blick den sluge Romar'n gaf,*Då han, i wänfkaps namn, bod werlden bli jin Jlaf} Da Segrens tycka tröt, han köptefig en dyrkan För Guld och lismeri, fom rådaöfiver flyr kan;

Til'fint — O hwilken blygd! — O hvilket gäckeri! — Man trodde mer förnämt at war a trål än fri. Cathrina! Minnets duk Jkal efterwerldey låret*

Om detta fkuggan blir mot dagen »/'Din ära.

Furfutne Tidehvarf! Ånn har ej glömjkansflod Sköljt bort ur eder barm de tappre Swenjkars blod; Men äfven aldrig dit har det förgäfves runnit;

Man hämden dyka där och fegren fimma funnit.

De Gamle, med en dygd, et fel i tänkefätt,

Ej gjorde, men ock ej förläto o förrått.

Kanjke, at man du Jagför ofta fwärdetfipas Til deffa imderwerk, fom tros, men ej begripas;

Men aldrig Swenjken ånn wid hotet blinkat har,

Han wet hivad nu han är och hivad han fordom war« Hivadfordom ? Sanningen och ryktet äro gamle: Kanjke, at äfven tvi i deras Jkymningfam le,

Kanjke, enfaga blott ofs Minnet har bejlält Om Gustaf Adolphs namn, om tåget öfwer Bältf Om Carl den Tolftes wärf fom man har fett ock

hisnat?

Nej! gläds mitt Fojlerland! din lager änn ej ivisnat; Europa fnart i den, med et förenadt nit,

DittXXXXXX i I

\

1 jDitt hiifwud linda Jkal och tro den höra diU Förgäfwes widfurakt man wånja wil et öra,

Som fått fitt arf da namn i Seklers låffång hora*

Ej något folk ar fwagt, fom mod och klingor har>

Och bagge nyt ja wet til hamd och fitt forfwar.

Fii feg är hyresman af lugnets glada hyddaY En tapper äger fjelf och wet at den befkydda;

Han förft af billighet, fen af fm ftyrka lär i At han, med gammal häfdbör war a fredad där.-

På Swerges O daljord, den Gustaf återbördat Från Splitets många barn,fom förr dår j'åttöchjkördat9 Oliwen höjde Jig, til fkngga för de falt*

Kring hwika lugnets flågt en långre wår befiålt;

En wår, fom lockat hit de wackra Sångens fyftrar, Hwars öra re^nförtjuft, til Gustafs ftorwerk lyftrar, Hwars lyra kånner dem och dem befjunga wet Och deras fö djlorått tilJin odödlighet♦

De funnit til hwad högd man lyfter fig med fnitte,

Och hur man werlden godt med Ti ti hjerta wille»

Åt Snillets förfte Son deflåtat lagvens krans;

, Och, efter tidens dom, har denna blifwit hans*

: Men fwartjjukt ha’ de trott, at til en mognad dra Hans hjefja ej behöft ännu en fkörd at båra;

Men äfwen denna fått, af Segrar, ärans rätt.

Man nu ock Hjelten fer, fom fö dd af Wafars ätt,

b 2 mEj blott i fredms lugn til landets wäl war ärmd:

Mm ock, at rädda det uti en blodig härnad.

Så for dom Delphos Gud, Han, Jjelfwa Snillets Far* Päfarkhjkuldrors bredd, én dubbel börda bar:

Det ho gret, för hivars pil den grymme Python blödde, Och lyran, pä huvars Jlrång, hans fång förtjusning

j •- V-V ' •

*

Förfi höjde fig en röft, ännu ej trött och hes,

Fafi Norden hörde den och Tauriens Cherfones,

At Örnen ljungcinde til andra f ränder farit,

Och Månan, ivid hans fyn fä wred och blodröd war it, Och fedan fporde man, at Lejonet Jleg opp

Och at det retadt war> och nu förfärligt lopp.

O Gustaf! twungen gick Dinhämd,defs hand at lofai

Man hört defs rytandebclfman har fett det klofaé

Det wäcktes grymmare, än dä, ivid htmgrens kr af,

Ej Ntibiens tjocka Jkog det fökta rofwet gaf.

Defs blick et äfimoln är, nr hwilket hämden ljungar ;

Och fcfan i dejs rof, på luftens ki&irfwel gungar.

Det re’n en niägtig klo emot détfolkfagfpänt,

Som kriget förr befokt, af Sweh/ka wapncn fåndt.

Hör, jorden drar en fick och pä fin axel darrar,

Dä Jäni TenipeUdör pä trög'a gäng järn knarrar♦

OliwenÖliwen fältjittlöf, flår naken, torr och btek.

Så dör, på Jlormens dag, en hundra-avig ek.

i Af Hjeltar hwilken Här til Finlands öknar hajlar, Hwars fkuldror krigets Gud med dödens werktyg laflar! Se! Jlormig hafwets wåg — och fegelfylda fköt,

Som från Carlscronas hamn med åjkans fäften flöU CarLcrona! lågans wåld, fom dina murar kärjåt,

Har ej förtärt ditt namn, det minnet redan bärgat♦ Se'n åt ditt olyksfall man ögats fkatt betalt,

Man dejfa Hjeltar mins, fom på din firand man walt Men du , fom häpen fåg, at häijnings-faklan tändes, Europa! åt wår Nord din fikna blick ju wändes;

Den fiftadesjn där, af en magnetijk kraft?

Säg, om af flora wärf din midvannogej haft,

Och om du icke fett, på land och hafwets wågor,

At ock, bland fjällens is, man finner modets lågor?

Men krigstrumpeten hörs, det Segrens hälsning är; Han den från Högland nu och Swenfka flaggan bär. Det hof des, Carl! Ditt mod; det hörde til Din lycka^ At denna Lagerfkörd nr Greighens händer rycka. — Neptun den altid förr, fom fkatt ifrån fitt haf,

Åt Brittens tapp er het på gaffel-udden gaf.

Så, IVafarsÅtling fjelf, O Carl ! och Gustafs broder ! Du Digförwärfwat har Din rätt til minnets floder:

DisDn flera fegvars låf Dig fedan har berett;

Man fett Du Hjelte nr, då denna blott man fett*

Ditt namn Jkal Sångens ro fl åt efterwerlden lura*

Och at X)n frejdat har denSwenfka wimplens ära.

Men hwilken rikedom har Segrens Gud beflålt!

Den iväntar, Sdngmö! dig och Hdfdateknar'ns filt $ Men, denar alt får flor; du hinner den ej hämta,

Förr dn éan hor din rof på hefa flrångar flämtaf At tala många ord din undran dr för flor.

Snart wintrens karta dag dr höljd i nattens flor«

Du kan ej war digt nog om dejfa bragder ndmna9 Åt hvilka ryktet fjelf'fin undran mäfle lämna,

Du JhiUe fjunga förft hurs uti Dalarna Man hörde nitets röfl och ärlighetens Ja,

Dä Gustaf, Fddrens moa, i far ans flund at w&ckfi7 Sd oförmodad kom til dejfa bergens flrdcka.

Han fick en feger ddr, fom ofta Han har fatt9 Dd Han har wifat flg och dä Han talat blott,

Faft dfwen aldrig kdnd i nägon krigets fara,

För Snillets öfwermagt Han borde lagrad wara.

Se*n hur* det mulnade wid Rikets wdflra brädd,

Där lugnet fatt förut pd ljufa Jkyars bädd,

Och hur, pä löftens tro, dt Catharina lämnad,

Ofs änn en wäda fdgs af Danfka klingan ämnad;

MmMen huru derna flöt, fom fy flat til war barm%

Af Gu staf dterdrefs med en Herculifk arm;

Huv med et underwerk, fom ktmde Fahlen ägna, iifow/amr i Götheborg at hennes wallar hägna;

Och hur' för* 11 aret änn i wintrens fwepning låg,

Man bakom Norges fjäll de Danfka Fanor fåg.

$Du,frälfia Götheborg! jkal Gustafs namn och ära Längfl ner til Gängens flrand med dina kölar bära4 i Se'n huv* et annat är, bland heta ångors qwatm,

En Segvens Härold kom til ofs från Uttismalm. iVid Parkumåki fe*n och Likala man winner;

Se härjebloffetsfken, dår wid Högfors det brinner!

Om lyckan wid Swenfkfund förfi gaf, fe'n återtog, Har åran gillat ofs och gillat ofs med fog.

Ånn kunde Sångmö! du, ej dina ljud förena,

At glädjens Echo ge frän Lyrans fpändafena ;

5 Du JkuUe fjunga ånn om början af ivårt år,

Som krigens fafor fett i blodbejlånkta fpdr,

Åmu i hafwets barm fig några isberg wålta,

Dem war ens förfla blick nu fökte til at fmålta,

Då re'n ivid Roggerswik, man Swenfka flaggan fåg, Där obekymrad Mars i fömnens dwala låg;

Sjelf Tuppen pä hans hjelm ej märkte någon fara,

Förr än han waknade, fann lägan mägtig war a,

Och fåfängt allt hans rop och alla hans förf ök,

SomSom bagge qwäfwasfiraxt i hwirfiarne af rök»

Hwadflor a företag man fett pä detta följa Pä hedar, jkogar, fält, i fjöns ochwikens bölja! Men Sängmö ! du kan dem ej räkna — fkynda —fläng En af ditt ämnes wigt och rikdom lafiadfircng♦

Men, om du kunde förf den Hjdten wävdigt prifa,

Som wid Walkiala gick ami en gäng at wija,

At rätwifl Han förtjent fn dnbla lagerjkörd —

Men — blir ej dundrets wagn af fjelfwa Jofur kord,, Där wimpelkröntafott hwarann wid Björkö tränga, Och fpruta bombers eld på kölar, fom dem flänga ?

J wikens fmala famn för dämd mot hafwets- wäg Et fängjladt Lejon lik, den Swenfka Flottan lag.

Det hwilar fig en flund, och känner kädjan trycker, Far up och ryter til och henne fönderrycker.

Den Store Fredrik fä, af Åran tilfländ fick För Seger räkna det, at Han ur Böhmen gick.

När äntlig wid Swenfkfund de Ryjka wimplar flygtat, Har, likfom det begynt, et St or w er k, kriget lyktat,

Tre gäng or fuckande pä däfna midnatsfn^

Sitt affked tiden tog af äretsflfla dag♦

Tre gäng or, medJin blick, fä blodig här åt Nen'den Ifrän fin Härholds wagn, har Solen hälfat Jorden Han klarnat derna blick♦ Du jlorm, fom rafat ut.

Din dödsfuck hördes nyfs på hefa wingars tjut,

SnartSnart lugnets ljumma Jlägt Jkal mota Wäfians anda,. At med hans ömma kyfs i blommans knopp fig blanda♦

* #

*

Hwad bygnad hoj erfig i et af dejfa tält,

Som likna, Werele! wid drifwans bädd, ditt fält? Frun ljufets Ocean de milda ftrålar flyta,

Och Jkimra darrande på Marmor ns glatta yta.

Hor, under järnets forl, de bräkta flifors knot,

Til*s, de for ena fig i altar* ts hvjda fot t Twå Hjeltar för fitt mod i krigets öden kände,

Här för fl ut Fridens Gud et helgadt rökwerk tände, Hwars låga ftark och ren, i tufend* hwirflars lopp,

På luftens wingarfleg tilfljernans rymder, opp.

De ivakra Sångens barn, fom blomflerkranfar binda, Wid den förgy Ida lifi, kring Alt ar* t s höjd dem linda; Och lyran, för hwarsfiräng trumpetens gälla röfi Nyjs flängde ljudets wäg til örat och wår t bröfl, len högtidlig Sång wår fällhet nu förkunnar,

Och glädjen echo ger från alla Swenjka munnar*

i

O Armfeldt! * Årans wärffå wuxen och få wärd, Dn tog aj henne nu Oliwenpu ditt fwärdx Du, på defs nötta udd, å Gustafs w ägnar, flfte De wilkor fredm gaf, de billige, de bäfle:

C Se*n

* Zijfaren behagar påminna fig, at Aetta Jkrefs ifpo*Se^n de af Igelftröm Cathrinas bifat fått Fvrfäkrades ut of det fålla lugnets lott♦ /

* * hajligt ljuf et ej frun hemfka Norrfken blickar; En pil ej dödens fur i kindens hjerta /kickar:

Ej ivädret fortare i luftens öknar far,

Ån ryktet, fe’n det hört, at fredenflutad war«

Det alle/lädes kom och ingenfiädes dröjde,

Defs röfi Bafunens ljud — defs hand Oliwen höjde, ogfl, So/m blick på w ur ens föd/lodag,

Älg gludjen tekrndflå i allas anletsdrag.

Den trägne Landtman’s arm belönte nu fln mödat Och fick af uret Jkatt i mogna k urfw ars gröda;

Su hånrykt och förtjufl han fredens hälsning tog,

At, ladans iväntan han en längreflund bedrog♦

Han går dock ändtlig dit at /kördens vikdom tömma; Men ty/l han löfte ger, at den ej länge gömma,

För’n han, fom Fojl er lands och mänfklighetens wäih ' MedJlagna Hjeltars barn och enkor delar den♦

Du! fom på Målarns flrandfick deffa Jkarors möte? Hwars Sky ds gud du kom hem med friden i ditt fköte; Ej Choeurer, Jkott och blofs och Catafalquers pragts Ej Skalden, Talar ne, ejfjelfiva ryktet fagt,

Hur wäl Ditt tro gm folk uti fitt nit förenaiMed 'dejfa fröjderop, med dejfa rökwärk menat,

Som de för Dig, O Kung! pä fridens Altar* tänt, Se'n med defs glada dag Du til ofs äterwänt«,

Dä nu i flere är Du, ami pä fältet Ijnngat,

Ann wid Europas grans Dig böljan lydig gungat, Man hemma efter Dig en lika långt an röjt,

Som dä, för långe re*n, bland t öknar wärfohi dröjt; Dä tidens häpne fon em edlertid fatt lära Af Ryktets Härholds röfl om Dina bragders nr a.

Och Swerges Kronprins ! Du, en lykligframtids hopp, Som frugtens löfte bår uti Din fpäda knopp!

Dä nyfs Din krönte Far, pä ftranden, där Han hamnat, Dig gaffln förfla kyfs, fe*n Honom Du omfamnat, Hwad ? —• fwälde i Ditt bref ej re?n et ungt begär At fä en enkel qimfl af lagrar ne Han bär?

Man förr fett .Hjeltebarn i denna längtan gr äta.

Men, mä Du iválja hälft, mä Ödet det tillät a! —

Den Borgerliga kranf/s, fom tidens ivördnad wet At fjelf Din Far har f ätt af Landsmäns takfamhet! Men, om til florwerk född, Dig nöden Jkulle mana At kofta krigets blick; fä följ Din Faders wana,

Som, ffn Han twungen gaf et trotflgt bröfl et far, Med mildhet half am göt, där klingan plöjt Jitt flpär.

Prins! wara Gustafs Son och Gustaf Adolph heta, Det fordrar göra mer än andra Hjeltar weta, —Men cki, foni blödde nyfs, mitt tappra Foftcrtand! Tag Friden, Himlens Jkänk,fom gifs af Gustafs hand. Siar t ut er en OUw på dina filt fig rotar At hinna til en höjd, den ftonnen fåfängt hotar* Jfkuggan af defs lof, där förr få glad du fatt,

Tag af den boj da gren förfiktigt fruktens fkatt;

At, af defs rikedom åt dina barn må Jparas,

Bör af din ömma wård det trädets Jlam bewaras,

Hwars telning jordens bann ej äterföda Jkal!,

Förrän hon watnasförjl med blods och tårars fwall: Man kan ej gälda det med några nakna tiifwor;

En droppa mer är wärd än alla Perns grufwor*

Men, Landsmän! odlen wäl de arf da tegars lott* Vem, med en fredlig plog, J åter häfdafått!

Må idoghet och flit, hon, flera dygders moder,

Er fkajfa rikedom på Handelns gyldne floder!

Och lämne grufwans fon frän hennes djupa natt Ur edra bergsförivar Metallers ädla fkatt!

Vu, fom för Sw er ges Jlrandmot Söder gränfor fätter^ Som åt din trefne fon på dina rika f ätter,

I fädens Ocean, där plogens köl har gått,

Ur ymnoghetens horn ger glada Jkördars lott.

När, Skåne! krigets blixt itr SundetsJköte tjungat3 När din och Grannens wåg de Ryjka kölar gungat, När, ur Canonens gap, dn dödens hälsning hört,

jDm'Den winden fuckande fä ofta til dig fort;

När häpen din Najade i botiiens af grund hukar^

Sen hon fatt räkna nyfs din flolte owäns dukar,

Och när Tritoner ne ikring din .gälla ftrand Kna.pt wägat lyfta fig med kikqrne i hand,

Har ej din Åbos bröfl i täta pnlsflag bäfwat,

När faran medfitt hot for dina ögon fwäfwat ?

Men hwem har Jkyddat dig ? Har du wäl enfam blott För dina kuflers wärd en egen Sky ds-Gud fatt ?

KanJke, at dina fält och fläder han bewakat,

Och fläkt de gniflor ut, fom hdrjnings-faklan fprakat ? Blott en af dem föll ned,, tog eld och brände Rå *♦

När Jköfling kräfwer fkatt, kan mindre den ej fd.

Sd, när med dundrets röft, kringJkogar, berg och dalar» Til jordens fkrämde fon den wreda ÅJkan talar,

Man fruktar at hon fnart, med et förfärligt brak,

Slär ner pä höjderna och i Palatfens tak,

När ur denJlitna Jkynflg äntlig wiggen tojfar,

Det blott en koja är, fom ifin fart han kroffar* —*

Se*11 Finland wifat ofs fin blodbeflänkta barm,

Ochfäft Oliwen nyfs wid en förbunden arm;

Mä fnart det wifa o/>, at ej wär blick kan fp är a Hwar fordom ärret hajtfin nu förwtixnafära!

Men, Skäne! man har fett, at du bekant och wet Den rätt, fom Himlen har af dig til takfamhet.

Mm

f Et fifkluge beloglt wid Beljingborg*

Man nyfs din låffång hört från Tempel-hwatfwen fkalla, Och deffe wärde Män, fom dina föner kalla, I nådens helga werk, at underwifa där, Hwars nit i deras wäg Religionens fakla bär: Man fett dem fredens dag och Gustafs *ftorwerk prifa Och i et prägladt guld et prof af glädjen wifa. * Wid foten af den Pind, där Snillet reft fin thron, Bland Lundagårdens träd en Romerfk lyras ton, Twå Talares behag, fom almänt bifal wäkte: Min Sång til denna höjd med lägre flygt ej räkte; Men jag har likwäl trott, med känflans warma nit, Mig böra til gift få, at jag har fyftat dit.*

Om Sångmör förr man fett i krigets blodfpår trampa, Och haftigt flykta bort och fläcka ut fin lampa; Ej wära, denna fejd, en gång på fruktan tänkt, Och änn en droppa blod ej deras lyror ftänkt.

O! Gustaf *må Din blick til deras öden hinna! Och,* Riks-Drots! *här din wård för lagren jordmån finna! Och wäxe någon fkald wid* Carolinas *bröft, Som ftorwerk fjunga kan med hög och wärdig röft!*

® Til betygande af underdånig glädje 8/iver fridens lyckeliga at erJiillande, lat Skanfka och Bleking/ka Prafterjkapet Jl& en Guldmedaille, fom, a defs wagnar, i underdånighet framlamnades at K. GUSTAF III. af famma Stifts da tvärande Bifkop Doft. 0. Celfius. Öfwer

Werele Freden

emellan

Swerige och Ryfsland,

o

pa

HANS KONGL. HÖGHET

K RON-PRINSENS

Namns-Bag 1790,

af

Studerande Skänjka Samhället, wid Lunds Äcadenw*---......................., ,,, ,,.,,, L.

• • X ,

Men morka tider doljen eder;

l Nodens, Hungrens, Krigets darf Wi hafwe knapt ert minne q nar;

En GUSTAF Swerges tvål bereder.

SjOBERS.

*SI Swerge ! Fridens Gud, fom,fdnkt på gyllneJkyar, Din fordna Sällhets lott, med lugnets dar, förnyar; £fa! Gustaf lagerkrönt Dig Himlen återger,

Med denna Kampars Har, fom följde Hans baner.

På Hjeltars gamla iväg, Han Årans högder hunnit, Där tog Han den Oliw, fom Du med Honom wimniU Så worda då en arm, fom fick i detta krig F6r Dig Sjelfftåndighet, Odödlighet/^ Sig*

X . "

Hör Fafans wilda ljud uti Orcanen ryta;

Menfnart Jkal lugnets f ägt defs ftränga wälde bryta.

JVe! då den fwaga fjäl, fom noden ej fördrar,

Och, fom förtwifladferjitt ödes mulna dar;

Som ingen Jlyrka har at kunna refwan bota ';

Men derna fivaghet blott, at klandra och at knota.

Naturen ficka tycks wid ivädrens r af eri;

Men, utan denna form, kan luften gift ad bli.

Så Fridens glädje ej för Mänfkligheten finnes,

Om den af Krigar’ns hand, och med hans blod, ej

mnes♦

D DetDet åv en fkamlig frid, fom tiggd och köpt man hav; Det åv pä wåvjans add, Jom Hjelten honom tav.

Dä Stovwevk Jkolat Jke, dä Swerge Jlätt i fava, Fovfynen til Defs hjelp Gustav er welat fpava.

Wäv Kvon-Pvins ! Du Jkall ock med Gustaf Adolphs

VÅttr,

Bli iv åv di g detta Namn, fä helgadt i Din Ätt.

Åt Fridens Gud och Dig wi hjevtats offev b åv a,

Dä tackfcimt detta Namn pä denna Dag wi åva♦

Du, fom en Gustaf ms, och fom Sophia godfi Wid Jidan af Din Fars, Jkal fä Din Åvejlod.Til

' .

Hans Excellence, Riksdrotzet m. m.

Högwalborne Herr Grefwe

CARL AXEL WACHTMEISTER,

da

Han emottog Cancellariatet wid Lunds Academie 1789*

i

den Studerande Ungdomens namn,Dum nos lubrica fluftibus tot oetas Incertos agit, & graves procellae;

TU caftse ARBITER institutionis Flammis peftora tempera pudicis!

P. Loxichius Secundus»

C

'alliope! Din röjlför tidens ura hojs,

Tilfegrens underwerk och Gustafs Namn det lyjlrav: Men wet, at ofta ann i Hjeltens blickar röjs Den karlek, fom Han bär for Dina yngre Sy firar.

Manftgju Din och Deras Far:

Hans fkuldra Jlolt af ko gr et war,

Som gömde pilens udd, för hwilken Python blödde; Men aldrahaljl Han lyran bar,

Som glädje och förtjusning födde.

t

O! Du, mitt Fojlerland! fom länge warit fällt,

Och hämtat fridens Jkörd i Jkuggan af Oliwen;

Faji krigets åjka miförjkrä eker dina fält,

Från hwilka lugnets fläkt af ftormens wåld är drifwen? Din faknad likwäl ånn ej fport,

At tidens wapne-gny har gjort,

At fångens fkrämda barn til andra ftränder flyktat. Nej gläds! de Jladnat på wär ort,

Den man får deras hem berycktat,

Bfr\

Hör da, horjuft i dag, de genljud tyr an ger,

i

Det &r ju glädjens röjl ifrån ParnafTens klinter.

Ej någon högtid dm Apollo fägnat mer,

Se’n Han medfaderns wår kom hit til nordens winter, Nyjs Carolina, Gudens wdn,

TU Styresman har wnnnit Den,

Som Gustafs wishet bödat Thronens granne warat

Och i hivars hjerta fins igdn

Den kdrlek, fom fkal ofs förfvara.

Wachtmeister ! detta Namn åt fången ämne gaf Jgamle Hjeltars mod, fom WerIdens undran wdckte; Wi hört det

Jkalla fe’n ifrån et blodigt haf Där, på fin gaffels fpets, Neptunus lagren räckte.

Sjelf Drotz ! Du Sjelf få iv är digt b dr Det Ekelöf, fom fridens dr,

Det folkets kdrlek gick at kring Din hjejfa linda: Nu dfwen fnillets Gud begdr Sin qwift i denna krans få binda.

Et rättwifi öde Dig åt Carolina gett;

Du wdxt wid Hennes barm ; Din ungdom Hon beredde XI dejfa dygders höjd, til denna, höjd af ivett,

Som Dig, för ente, fe’n til Årans Tempel ledde.

När dagms fijerna klar gått opp,

Naturen löaknar medJit hopp

Om Ijufets rikedom ock niiddags4immms wärma.

» HavHur lyckligt! Drotz! Dinftjer nas lopp Skal äter Jig war fynkrets närma.

Dä Vig Apollo fer, och denna årans pragt,

Som purpur-mant len nu kring Dina axlar breder;

Han känner Dig, fin wån, och wet, at med Din magt Et lyckligt tidehwarf hans fötter Du bereder*

Du blif wit deras Fofierfw♦

Af Dig, och under Gustafs dar,

Hwad kunna konfierm, hwad kan ej finakcn hoppas! Den blomma fåltet förr ej bar*

Man af Din odling finner knoppas*

Då folens w arma blick och rika)hy ars vagn Åt jordens trägna barn en ymnig årswåxt föda;

De prifa Gudars nåd och fader liga hågn,

Som ammat wdrens brodd til höftens mogna gröda:

Så, når til gagn for Födflobygd,

TU wife månners ivett och dygd,

W.år Ungdom danad blir i Carolinas Tempel,

Skal fången om Ditt nit och Jkygd,

r\

At Mascenaten ge exempel.

Hur lottlös i det arf, fomfåfs af lyckans hand,,

Går ofta fiillets fon i lifwets låg/la dalar!

Hans wishet år en tröfi, fom ej forjlår ibland,\

Når hoppet tyftnat re’n, och blott behofwet talar.

1 Dig han finna Jkal et fiöd,

Nog mägtigt, mot den nakna nöd OchOch mot förtryckets icåld, at hans förtjent bejkyddct*

Och lugnet afen egen hydda.

D& n&rmaji Thronens höjd, fom Lagens förjle Tolk» Dig blifvit anförtrot at Tliemis wigtfkul bära,

Man fer Du Jkipar ratt ibland et tackfamt folk ;

Det billigt hedrar Dig med Harlays namn och åra. Ifrån Parnaffen lyrans ljud Skalfjunga om den lagerjkrud,

Som medJa mycken rätt Ditt wifa hufvud kröner* Dit äljkas ömt af fnilLets Gud,

Hans wakrci döttrar, och hans föner*SEGERSÅNG

ofwer den 30 Sepf. 1789, då Ryfiarnes förfkansningar på Elgsö med ftorm intogos af då warande Brigade-Chefen m*. m.

Friherre

Gufl. Mmr. Armfelf.

a\—— 1 - ..a fr.

CV^ « ^5- *<?& exploits, qtte Mars deiigne applaadir Un noble enthoufiafme y peut fetil veujfir.

Vart de la gnevre par fe Roi de Prttffe, Chant. VI»

P

*é4-nnu ej på Ö{Irens fky Morgonrådnans mantel flyter8 Då wid Elgsö fältet ryter Af kanoners wildci gny♦

Luften fuckar, jorden gungar;

Swenjken wakjam, rajk och djerf Med fm eld på Ryjfen f ungar Tnfend dödar och for dårf

Men for en tapper arm, hur9 fwagt det Jky dd mm

fatt?

De bröfiwärn röjas bort i fom ofs et hinder ämna:

1 några Pofters död, wi fnart åt fegren l&mm Sin förfa blodbejiänkta fbatt♦

JVi hunno fe’n til dej]a fälten,

Där trygt wår owän fof, imom fin flutna Jkans ; Straxt kulor rägnade kring tälten,

Och den, fom wille fly9 blef målet för wkt ImU.

'• • ' E <8 NrtNu Åran af wår framgång nögd\

Ofe fina barn och wänner kallar,

Och Elgsös redan mmdna högd Af Gust afs namn och Segrens Jkallar,,

Men — hämden wäpnade fin arm;

Til ofe wåar owäns hot 'från alla fidor trängde: Reyn ufkan hårs ur Hafwets barm,

Där nitton Ryjka fkepp en blodig whwpel fwängdet Lik JEthms dam och fwafwelrok Cartechens eld kring fältet bloffar.

Sjelf faran häpnade, du, med et nytt förf ök Wår djerfiiet hennesflyrka trotfar. ,

Re*n är Ditt namn af Segren krönt

O Armfelt! fom til ofe, en Sky dds gud lik, nuhajlar, Med denna famma hand, fom fordom lyran fpäntt Du for nu Hjältens fwärd och krigets wigge ka/lar. Ej Ryffen dejfa firänder når,

Dit han nu Jkickar finaflupar ;

Af Dig hans Dödens hälfning får .*

Han wil fördärfwet fly ; men i defe af grund flupar« denna af grund öpnad är,

Uti det grymma fwall, där han af Dig fordrifw en Sin tillflygt fimmande begär.

Rfn denna ivåg, Jom honom bär,

Med blodets wåg är upfpädd blifwen,

Och et förtwifladt lif han måfie lämna där.• Men fafan ännu längre går:

J)et r af er i, fom wäpnat handen,

Förblindar Ryjfarne, fom flå på andra flranden ;

De tro, at denna flock, fom flyktar nu, är wår: Depåfltt egit folk och egna båtar flijuta;

For Ryffens kula, Ryffen dur♦

Hans hdmde rop och dodsfuck hör INordans rbft kring hafwet tjuta!

Så Bourbon! denna här, fom anförd af Mayenne,

Mot dio en uprors fackla tände,

I r af er? t fl g fjelf ej kände ;

Til dig och til ditt folk man mången kula fändey Som döden gaf åt Ligans wän.Til

Cancellie-Rådet och Hiftor. ProfefToren Herr Dodor

SVEN LAGERBRING,

på Defs 8i Fodelfe-Dag d. 18 Febr, 1787»

ODE,.

Z.es ftlles de memotve

Prendront pour Vous les ntetnes foinst

Que Vous prenes pour leur gloire.

Elles beniront de (/'otre jour la lumiere, Dont elles redoutent le declin.

Madame le CamuS;

KJ amlens, O ! Ltmda-Sång-Mör ! med helgad endrägt% Samlens, Jiren en åljkad högtid!

På den gall-ljudda lyram firängatr Sjungen fnillets, och tidens ära.

Och jf! O! Minnets wakfamma döttrarl Lånen af Liwier och Tucydider Lagrar, at krona den grånade Swmjha Håfdatekmren-s hjeffa,.

Lager-LagerbringfSddes. Forntidens mörka rtjmdev Ljufna, likfom når dagens härold Skingrar Jkuggorna, och beftrulcw Nakna bergens enjliga hoj der.

Alt ifrän Oden och Afarnas wildhet Anda til Gustafs lyckeliga tidehwarf,

Kamer nu Swenjken fitt fojl er lands Ånn lugna, ann Jlormiga 6den.

Hwem är den, hwars handfaningens ljuf a fackla JVarfamt bar uti ålderdomens Midnatt ? och henne vit erfor de Drifiigt, til at uplyfa Werlden ?

t

Lagerbring! Du war den famme. Du, lånkär Skingrade fig ikring Minnets tempel;

Lånkar af lumdelfers eniga Kådja , och dem bant Du tilhopei.

Hivilka gniftor, fom uptånde krigets låga.

Och fom manade Hjeltens ungdom,

At den hungriga doden trotfa,

Och de omma Modrarnes turar ?

Hwilken den äljkade fredens Oliweqwijl Frambar , oeh, fölgd af gällande feger-rop,Liknade lugnet kring fälten,

När fm härjning flor mar neJlutat?

Hwilken Kung, den Himlen fm lon beredde I odödlighet, den Han delar Med Trajaner, och of wer hwilken En wälfignelfe Minnet fuckar?

Hwilken, fom iveklig och lyfnande til den Fal/ka och ljufigt förrädijka fmickrarn,

Glömde de heliga pligter, fom Fåfängt yrkades af hans fpira ?

t

Huru en utländfk afmmd, med låga illgrep?

Inhemfkt agg förgiftade landets fällhety Såg Ditt fkarpfynta öga, och länte Åt Din famtid defs ljus och wifshet.

Lund! dim falar med tackfamma genljud

Witna om Lagerbrings gagnande lärdom*

Fofler land! och Du dem funnit i

Häfdatecknarens ljuf a fkrifter.

, \

Wife! på Din föd/lo-dag fnillets döttrar

Spela tjujande glädjens toner ;

Och Din flIfrade hjeffa kröna

Med en fkörd af mognade lagrar*

OttjoOttjo ur Du hunnit, O! w ar di ge Sanningens Harold! och pu Din lefnad Du Kaftar den Jlilla och liujliga Dygdens glada blickar och Årans♦

Sent det ljus, hwars middag fu klart hav bvnmit,

\ r

Slockna! — Men hivad behofives ivår onjkan?

Sent lär Tiden frun denna fin Gunjlling Taga en dag, fu nyttig för Werlden.42 XXXXXX

*

.---.-i...

Til

Profeflb ren Herr Magifter

PETER TEGMAN,

då Han introducerades til Mathefeos Profeffionen, wid Lunds Academie d. 20 December 1787 >

af

den Studerande Wermelåndfka Nationen.

Non fruftra figuorum obitus fpeculamur & ortus.

ViRäiLius»

Som jäf,wa Solens mint ertåg,

Chalctaern, upmärkfam kring fna rika fl,ätter,
På Himla-hwalfwet häpen fåg.
Han fåg, hur' änn frun målnets bädd,
Af Jljernors härar folgd, pä fäfiet Månan ljungar, Åm hur hon blyg och blek och rädd,
Uti den lätta Jkyn en halftänd fackla gungar♦
Han måttet på defs afflånd tar;
Defs lopp hans räkning weta wille.
Han kanjke hunnit långt för tidens barndoms dar; Men huru wida Jkild ifrån en Newtons djupa fnille,
Och Jr ån hans forjknings blick, fom ljuf et s granm war?
AtÅt jordens förfle fon Naturen gaf det heta;
Men, efter några tidehwarf,
Beflöto fiart defs barn i ivifja lotter dela
Et dem förut gemenfamt arf.
Då Nilen urfitt fång fel bröt,
Sig ftranden fänkte ner at flmma i defs böljaf
Och, for de floder, fom han gjöt,
Man förra årets gr åns ej fåkert kunde folja;
Man då iEgyptens äborfett
Af Mät ar-konfl en hielp begära;
Och den, hwars för/la hand dem Chartans wifshet gett*
War fme Landsmäns ljus ochfofl er bygdens ära;
Men hwad betydde Han mot Eulers djupa wett ?
Med hwarje tidehwarf et fl eg wi längre hunnit Pä wägen til fullkomlighet;
Af fordna åldrars ron wår kunfkep mycket wunnit,
Af war a ännu mer man wet:
Och fåkert fal en Efterwerld,
Pä wära axlar hojd, fm fynkrets fl övre göra,
Och mera uplijfl, mera lärd,
Skal den et axiom i all war wishet höra.
Som bäcken rinner krypande,
At blanda fig med Hafwets wägor;
Men faart uti defs lopp en mägtigflod wi fe;
Sd tändes fnillets eld, och iväxte til ds Idgor,
Sont dtförfldndet ljus, ät Hjertat wärnta ge.

Hwad högtidfiras nu i Carolinas falar ?

Hor! Snillets lagerkrönte GUD Om dagens fikra winjl för fina föner talar,

Och fwaras utaf glädje-ljud*

Urania dt Lundagdrd En tjuf och wänlig blick ifrdn Olympen fänder; Dig, Tegman! lämnas Cirklens wärd,

Gudinnan ger Dig den och Kikarn fjelfi händer.

Du for wär Ungdom, Tidens hopp, ,

Skal rörelfernas lagar tyda,

Och talets wijfa Jlnt, och hur et Jladgadt lopp Man dagens härold fer och Jljernans kretfar lyda -*• Och detta ändamål Du wär digt fyller opp♦

En bördig paradox med tufend labyrinthen'

De fläfia Lärdoms fälten får:

Af ords och tankars twi/l ikring Parnaffens klinter Et deladt Echo firidigt går.

Ditt yrke, Tegman! wifshet ger,

Den hvarje ålders rön med flit och granjkningföda:

Gå, at dem öka ännu mer

i % . '

Och Schenmarks ära winn, i fp år en af hans möda! Då ynglingen från Wånerns firand Til Lund af fnillets lekar manas,

Må, ledd af Dina ljus och o^Din trogna hand, Hans hjerta och hans wett af Ditt exempel danas, Til prydnadförfin tid och för fitt foflerland!

— !—i is

Skalde-Bref

til

Proften och Kyrkoherden i Gladfax Herr Dodor

OLOF BERGKLINT.

LVyfi ångren föddes i min barm:

Mot Er jag brottjlig dr—mig jlrajfets hot förfkräcker ; Men får at blidka Eder harm,

Se, huru darrande min arm

Den Lyran tar, fom Sångmön räcker.

Då, Bergklint! då i fordna dar Ni for Er tröge JVån Pandoras låda tömde,

Man tyckte intet ondt blef quar ;

Et likwål Ni på bottnen gömde,

Kanfks det famma jag nu har,

Och hwartill kanfke Ni mig dömde,

Då jag få obetånkfam war,

Och löftet, jag Er gaf, förglömde♦

3ag ljudet mins af den O rean,

Hwarmed Er tröge wjn Ni hotar;

Men faknar febr ens fwaU. nr plågans Ocean,

SomSom Jjudonde i blodet kilotar,

At ej med öfwer-råck man motar

En kylig aftonwind, fom Jlutar Sommar-dcfn.

. • * — fjag lider detta nu, dit ångerfull och rådd

Min Sångmö bår til Er fm håhning:

^fag långe re'n från plågans bädd

AfXfaÅs Machaon och tiden wåntat frälsning.

Nu har dock, återförd af Läkedomens faft,

En droppa munterhet och kraft

lmine ådror fackta runnit.

Hwad ondt ännu är quar, jag ganfka tåligt bär:

Sjelf ömhet w år dar mig uti det hus jag är;

Et hus, dit något ondt ej hunnit,

Om iEfculap ej uiwäg funnit

Sitt wälde at befäfta där.

Men,' kanjke at min dom är fuld,

At ej fullkomligt bli til half an åt er fl åld,

Förrän Ni mig Er tilgift delat,

At jag mot Er, migfjelfoch min förf åkran felat.

JVälan! Förfonings-offer tag:

Härjkickas Boken * Er. — En fynkrets öpnas Eder, Som wif ar, huru ljuftfigjhiäets fommar-dag Kring Swenfka Witterheten breder;

En

* Samling af Swenfka fVitterhets Stycken, i Delen tryckt 1789*En dag, hwartil Ni fjelf en morgonrådna war,

Då Sångmön färft Ert namn' till Minnets Tempel bar, At njuta Skaldens rått och heder.

På detta falt jag finner glad,

Hur Snillet bland de Lager-blad,

Som det åt Leopoldt och Oxenfljerna brutit,

Åt Kellgren, Gyllenborg och jler,

Har åfwen twånne, fom åt Er,

Från åldre tider det brflutit,

Åm jag Er Lyra hör, ftåmd få Gudomligt wål Til denne Store Mannens åra, *

Sont med en wis och mågtig fjål

Kom rygtets ewighet och Thronens högd få nåra ;

Ami hela Menfdighetens Pfalm,

jfag i den Ode hör, Ni öfver Motgång fungit:

Den kållan blifwit rörd, fom ej på långe fprmigit,

Och fuckar ur et broft fig twungit,

Som re'n år något quåfdt af dagens qitalm.

Men Ni har tyflnat ré*n. — Förlåt mig, Snillets Son/

Et utbrott af den eld, fom Nitet hos mig tånder!

(i

Er fkymma Odets moln: Niftter hår i wrån:

fjag wille draga dårifrdn

Er flolta Se ger-w agn af ryktet förefpånder,

Alt fedan denne tid, dd om defs ynnefl man,

Defs

* Ode of iver d. 6 Dec. l??3 til Riks-Rådet m. in. Herr Grefwe v. HSpken.Defs altar Jkatt Ni bar, med mera trägna händer i

^fag wille i förnyadt topp

Pä f nakens blomjlerfålt den finna,

At målets granne bli, til wif shet för det hopp,

Hwarpä Ni anfpräk har odödlighet at winna.

jfag kan wid Snillets Gud bedyra:

Er tyfinad faknar alt förfwar.

Han gaf ju Eder fjelffin lyra;

Ni har ju änn den famma qttar ♦

Lät henne ej på wäggen hänga!

Men kanjke hennes ljud ej genom luften tränga,

Som är få ganfka tjock och töcknig pä wär ort. jfag den bejkyllning hört, fom wärt Climat man gifvit Och tror ju fl ej, at det för Witter het är gjort;

Men det betyder intet fiort:

Ovidius Gudarsfpräk ibland Sarmater Jkrifwit.

Om, Bergklint! Ni ejfnart Er Lyra återtager,, Man torde pruta afen andel i Ert arf •

Dä Snillet delar ut fm Lager Åt dem, fom utbredt fmakens dager I Tredje Gustafs tidehwarf

Sjung då — låt ofs ännu få höra Den röjt, fom tjuf at förr wärt or a!

Er,\

Er, Sångens fy fler tog i famn

På denna rika ftrand, fom flänger Målarns botjet,

Lät henne ann en gång Ert Namn

O Skald! i Minnets Tempel följa

Från fr anden här wid Ciinbritzhamn*

mm—IH ‘TK&T9If - iMt—iM»—. «i I r. i.»....... ....

Til

en wordad Far,

Dom-Proften och ProfefToren Herr Dockor

SAMUEL åSt,

Da Han i fitt Ämbete inwigdes i Linköpings Dom-kyrka, den 24 Febr. 1782.

Noftram nunc accipe mentem,

Virg.

\ ________________________________

Min Far ! detfarka band, fom ömmajl of forent, Det förejkrifwer mig den lagen,

At gifwa Dig på denna dagen jEt litet prof hur hjertat ment.

Hur illa JknJle jag emot Din omhet fu ar a,

Om i Ditt wål jag ej tar del;

Nej, til at ty fl och Jhim på denna dagen wara,

Det wore hjertats JlörJla fel.

Mm Far, från GUSTAFS Thronjag Din belöning fett; Hans öga, Jom Förtjenjlen följer,

Ej mil, ej tål at den fig döljer;

Han Dig en wär dig muntran gett.

Det år på denna 'dag, fom Dig blef öfwerUmnad En dyr och aktad HerdaflafJfelt wi.fi til Hjordens wäl han utaf GUD war ämnad!» Du Han ät Dig den famnm gaf

Hwad anfwar dyrt och tungt, fom följer detta kall, Hwars pligter troget Dn lär yrka;

Men half a, krafter, mod och jlyrka Dig Himlen nådigt gifwa JkalL fjfag önjkcir Dig at få för Zion länge waka Och flå emot defs undergång,

Till frögd för dim Får, för Dim Barn och Maka Ack! må Din lefnad blifwa lång!

Gå då, för Herrans Hjord at bli en w är dig Tolk! Med Ditt exempel och Din lära.

Skall Dn befrämja Himlens äraf Bland Helgedomens egit folk.

Aunu en dygdig flock man här och där lär finna Bland fallna Chriflendomens grus;

Dig tillhör ännu fler åt Ö/wer-Herden winna Med Nudens och Ditt egit ljus.

Min Far, jag nyfs trädt in på lifvets hala fält; Hur lätt jag flappla kan, fom andra P Men om jag, fåfom Du, kan wandra,

Ach! hwad mitt lif då blifwer fällt!

Må, i min framtids lopp, jag den fört jen/l förw arfwa, Hwavpå din heder im är bygd♦

Men fluille, ömme Far, jag ej Din lycka ärfwa* %jfa8 g^s, om ärfivas kan Din dygd iTil

Herr Philofl Candidafen

WILHELM FAXE

d. 9 Maij 1787. *

Fax menfcis honeftae

Glokia — ---- — ►

Sinus Ital. L. é*

..Ml...»—.

' öf för Sirenens mägtigt fårtjufanck. Skämma, den wife ynglingen fkyndar fig Undan dolda klippans förf åt, och Hotande fwalgets hungriga af grund.

Åran flår på den andra ftranden,

Manar och bjuder med muntrande blickan JVifar lagren, fom ivåntar hans hjeffa,

Och en fkymt af en lyckelig framtid.

Fåfångt winkar Wälluften til de Leende blomflerfilt, blomjler fom wifm[,

Oft»

* Da Han difputerade under Herr Profeffor Math. Frej.i* mngs Pnefidiwm: De ingenm, qwx gloria invitmtar•Ofta for* n middags- - Solens- Jlrälav

Skådatfitt ljus utiboljansfjjegel.

' i

Faxe ! Åran har tåndtfina lågor 1 dittbruft, af dygderna bildadt: Och, på farten til hennes tjuf a Boning, är Du den fåkrajie lotfm»• , 'V'

Til

Herr Medicine Licentiaten

JOHAN PETER ÖSTMAN

d. 22 Dec. 1787. *

<£iu medicam artem profitentur, quotidie TETON aliquod fibi propofitum habent.

Morhofius in Polyhift,

I

}

Jl 1 ur liflig dr man ej, då et af flormens hot Från qwalens ivinter-natt, på detta u/la klot Man kan förjaga eller mildra ?

Atfdga hwem det gör ? Hwars kanjlofulla fjål Den glädj en Jkatta tv et, fom få ds af andras wdl?_

Det ivore, Östman! Dig atJkildra.

Må detta wal for dig bli ärofullt och fällt v Som le dt Din ungdoms ho g på dejfa blomflerfdt,

Som gå til Epidaurens Tempel!

Här half ans blide Gud , i nöjets granfkap, rår ;

Et prof af dinförtjenft i dag hans bifall får ;

Och fnart han ger Dig LaRARN’sJlåmpeL

Om

Da Han, under Herr ProfefTor A. E. Barfoths Prsefidio* difputerade: De criteriis & remediis Cancvi adhuc dubits,0m til den fiukas badd, då han år widJitt mål,

Re’n Döden trångt fig fram med udden af Jitt Jlåiv Man fåfängt delar half ans faf ter ;

Men, då han hota fes, fafl ånnu långt ifrån,

Din kunjkap och din flit åt plågans qwalde fon Skal återgflwa fina krafter.

Då plågan fager: lid! år det et tordönsJlag9 Hwars blixt fig t ande re3npå lifwets födjlodag;

Ej måtlnet Jkåckas utan fmårta:

Men, då jag defs colofs mig fjerran nalkas fer,

^fag Läkedomens Far om en hans Åljkling ber,

Som har din infigt och ditt hjerta♦Til

Herr Philof. Candidaten

PETER ULMGREN

d. 15 Maji 1790* *

N.

atur! hwem gjorde förjl det rön ,,

At du är rik, at du är fkön?

1

Jo! Snillet, fom dig börjat härma,

Och fe3n det hjelp i konften fann,

Med Örnens djerfva tvingar hann y Sig h&gden af din likhet närma.

Så nalkas fjelf du war a brojl På Cittrans fr Ang, i Skaldens taft;

Och då dig Målarns duk ofs wifar.

Och då dig lefwande och ivarm,

Man fer i Mar moms kalla barm,

Man känner dig, och konflen pr ifar*

Men bildnings -gåfwan åftven wet At öka din förträflighet; ffon då ej mdafi efterapar; '

(' Mm

* Då Han difputerade, under Herr Prof. Matu. Norbergs Prsefidio: De ideali veterum Grcuorum, in artibits ingem nuis, pulehritudine.Men famlar et begrepp af ftort Ur hwad fullkomligaft du gjort,

Och fe’n hon fjelf Gudomligt Jkapar*

. \

\ t

Sa gjorde Phidias! Du, når Gudars Kung och Far Du gaf ut Templet i Eliden*

I detta måjlerwerk Du fegrat ofwer iiden?

Med den odödlighet Du har.

Hwad Guda-kånjla och förmåga Uti Din Själ förenade,

Når Du få drifiigt kunde wåga

At bilda denna blick, af hvilken Menfkjorne

Och åfwen Gudarne, faft fjelfwe mågtige,

Med helig wördnad fig befråga:

At bilda denna hand, fom tånde blixtens låga,

Och körde åjkans wagn, ur molnet dundrande:

Och detta rika hår, fom Jkakats ofwer fkyn,

Sa mågtigt, at Olympen Jkålfde: (

Och detta fora ögonbryn

Wid denna panna få/l, fom Werldens oden hwålfdef

Högt ofwer Menfklighetens gråns

Ditt flille, Phidias! dig lyfte i

Du p& en högd Gudomlig kånns t

Dit hifnande ivi fåf&ngt fyfte.

HMin Ul-m G ren ! då man fer Ditt mogna granjkningv*

fin,

Med Grejka haf ders ljus beflrålci denna faken;

Ditt Werk har, fom Du fjelf, en lyckligföd/lo-rätt* At äl/kas af den goda fmaken.

JRe3n höjs, i Sång-Gudinnans hand,

Et af de rika lagerband,

Som Hon, at Snillets fon belöna,

Har hämtat från Permeffens flrand,

Och det dr Dig , fom Hon Jkal kröna♦

*

Se*n jag af min Orefl i Dig har gjort mitt waty Du mig en äljhad wifshet Jkdnkte,

At hwad förtrdfligt jag förut om wdnjkap tänkte, War ej fullkomligt nog at kallas Ideal.i ....i-1^
.... ,|V.

Til

Herr Philof. Candidaten

JACOB ULRIC NYMANSON,

d. 4 Junii 1791. *

.

/>r. ii Månam wreda blick från Saracenersfana,

De Jkrämda Sångmör flygtade:

Italien, wld hwars fult de fordom warit wana 9 Feck dem en fiker friftad ge♦

Om JniUets fackla ånn, med långe mattad låga,

I deras rädda händer brann ;

Så oktes likwäl fnart af tiden defs förmåga t Hon äfwen ofs med ljuf et hann♦

Hwadföker då, min JVän! kring Hellelpontens Jlvfaidet9 Ibland Byzants ruiner där ?

Tror Ni, at Lagren trifs uti Defpoters länder?

Nej! Frihet hennes jordman är.

Kan for wår Lärdoms krets ännu et folk betyda*

Fur hwilket tänka är et brott ?

Som, med det wilkor fods at frugta ock at lyda En enda Menfkjas wilja blott,

H 2 Men

* Då Han difpu terade, under Herr Prof. Math. Norbrrss Prsefidio: De Fmdentla Civilt Offomanica*Men—jag Ert ämne fer, defs nyhet wifst behagar» Defs wärdighet bor bifall få.

Ni lår, at Politiqiie och flera wifa lagar Bland Turkarne ännu befid:

At, pä Caefarers Thron (f£n RomarTns gamla wälde De fjla hjerte-ftoten gett,)

Ej blott om Landets hägn, med härar de beftäldez Men äfwen om defs wäl7 med u/ett,

* #

*

Ni Jkal då änn et prof åt Allmänheten gfwa,

Min älfkanswärde Nymanson!

At, w är di g det beröm, hw armed wi Er bejkrifwa9 Ni wäl förrä/ntat fnillets lån♦

Et witne til Er flit, jag ofta fått förklara9 Hur* jag med agtning gillat dem Må, med fitt witnesbösd, Ert hjerta mig befit/ava?

At Ni har Jimnit mig Er wän!fil»..— .. .'i». —

Excellentiflimo Comiti

D. ANDREM JOH. ab HÖPKEN

Regis Regnique Senatori &c. *

Da, precor, vnltns aditusque lenes Alme Maecenas! timidae Camoenae.

Quo foles Patrem facilis, favore

Adfpice natiwu

Scepe dat quercus, proavis ab cevo Culta longinquo, tegimen nepoti:

Tutus & facrd patriae quiefcit

Arboris iimbrS.

Sangvinis fi fint decora ulla noftri,

Anffior, O! Gentis columen paternae, es,

Blandtis hinc nobis Helicon & andis

Nojier Apollo.

Ergo

\

$ öfwanftående Poeme författades, i egenflkap af dedication, til den Academifka afhandling, fom Författaren utgaf d. ä3 Junii 1786: De Grtecorim Vetevmn in fiodiernify vejiigiis.JErgo ades! monfira nemontm receffuf, jEt mihi hcerentes per opaca lanrns; Dexter & fontes Aganippidum^

Antra reclude!

t

Tu mels coeptis ‘mihi bis vocandus >

Bis celebrandus potiore cultu es.

Mnfa qnce m/ne dat tennis, ferem

Accipe fronte♦

Qmi, potens Grcccae Laticeque fvcidce Phocidos gaudes decorajfe faltus,

Cui fagax cejfit focia & virentis

Purpur a laurns,

,Ammis votis? animumque fort em \Addis infinno facilis clienti ?

Jupiter Jic dat pluvius teneUce

Gramina ripcei...... ', .. . ,, , ,, 1,

Regis Regnique Senatori,

&

Academise Cancellario Illuftriilimo Comiti

MELKER FALKENBERG. *

jPrifca, Mascenas! Jibi plaudit cetas De Viro, cujus Capiti verendo Civicas neffiit Patria, atque dodias

Mufa corollas.

Qz/.m vufcr, fummum Tyrii coloris Fert decus; gratis Carolina fajlis Hunc Tibi ceqiialem fociat, propincpio

Mimere laiidmn,'

Ad Tuiim limen proper ans amicim,

Hofpitis pofcit veniam, daturn r Hane mihi, illnjlrem tenni viam quod

Pollice monjlrem.

Qiiot

® Ofwanftående Carmen utgafs, fåfom dedication til den Aca« denpilka afhandling, for hwilken Författaren praefiderade d. 23 Dec. 1788: De vita & meritis ERICI UND» SCHQlD. Pars prim».Qtice tuo mitu nitidisque rebus Clara fe tolhmt, ea nojier olim Contnlit Lindschöld Carolina comtis

Atria Mufis.

Undique hcec cirtum patulis obumbrant Frondibus facrae & nebulis propinquae Arboves, quales per opaca Pindi

Graje, videbas♦

Heic ego excellens utriusque Veflnm

?

Nomen admiror: potiore cultu,

Si dabis, quondam celebrabo avitas

Arcades inter.U tr”"—r..1?.- rrrrrr.!

Moral. ProfelTorens Herr Dodor

JOHAN NELÄNDERS

Dod

d.-26 O&ob. 1789,

beklagad af de wid Academien i hund fiuderande Qftgötheir,

Incorrupta fides, nudaque veritas, Quando ullum invenient parem?

Horatius»

rn

J il

ilofs, ehuru trott, Socrat! ditt rygte hunnit t Men lågmäld war defs rof ; kanjke den tyjlnat re’n. Man borjar glömma bort at dagens fijerna bnmiit, S’en wintrens lunga natt ofs want wid lampans Jken.

' War tid år Jparfam med fm Jlämpel För ålderdomens Jlore Mån♦

Uti en wrå af Minnets Tempel,

Den Wifes låra och exempel Af Eftemerlden fåfs igän.

Nelanders fofterbygd en gång man efterfrågar, Och kanjke Joker den uti Athen och Rom*

l - HwadHwad! O mitt Fojterland! månn ej man hoppas wagar Om några hundra ur, fur dig en annan dom?

Och du, mitt Tidehwarf! fom Jkrutit Af dina barn och deraf rätt Tit kranfar ne, fom fnillet knutit;

Mann ödet öfver dig beflutit,

At man en dag ej tror dig lätt?

Dock, med förtjenfi ens låf, bli ännu lagrarfkurna; Om jordmån , där de wäxt, de witna hon är god, Wi en Nelander ägt, och fett hur5 til hans Urna Aftraea återkom, och jnyftande där föd*

JVårt öga fangens fyller kände Hon äfwen dit bedröfwad gick:

Hon lutan under doket fp ände,

En tackfam tår defs kinder brände,

Och faknad talte i defs blick.

v , /

Ann dagen något ljus kring iväftra hwalfwet fprider,

Kanjke det tynar af wid detta feclets quäll.

Nelander midda^n fåg, Han fåg Kydeli tider;

Och til at födas då, war ren at födas fäll: ,

Ami mer, at finna ivägen banad.

Uti en lyckligJlägtJkaps vätt,

At i Hans egit hus bli danad;

JBli af Hans efterdöme manad,

Och arfwing til Hans tänkefätt«I denna Mäflavpns hand Hans ungdom hovjav wäxa Til Mannens, mogna högd, och til et ftadgadt tv ett i Hwav timma blef en winjl, och hwav minut en läxa, Den ofsförökadfe'n Nelanders flit har gett.

De Wifas läror och bedrifter Han jngde,, lik det trägna bi:

Han blomflren fökt pä gamla gviftev;

Och går man til Hans egna Jkrifter?

Man flnakar honing däruti.

Bred floret ut, oLund! i dina lärdoms falar,

Där en Nelander läfl det halfva feclets dag!

Ej mer för dina barn om dygd och wett Han talar Med Gellerts ljufva vöfl, medftyvka och behag,.

Han menjhlighetens rätt bewarat,

At i Cathedren ock ej dö.

Hans ivishet Eder hår förklarat,

I Snillen! fom defs helgd förfwarat Från Plato intil Montesquieu*

På Wjetenjkapers fält man fås, Nelander Jkörda Ej i et hungrigt hopp om brödet, fom det ger.

Ej för det lärda namn, det kanjke några wövda,

Men, fom är obekant for tufen. gånger fler.

Nej ! detta ljus och denna tvärnia,

Som fes och kännes af en Wis,

Dem wille han Jitt wäfend närma, r

I z At.At i fin lefnad fedan härma Den for fa Werldens Paradis»

Han gjorde det. Af tro, af redlighet och ära?

Af Philoföphens lugn, Hans dag ju war et rön.

O Tngling! fe'n du känt Hans lefnads fedolära, Din kärlek Dygden wann, fom där Du fåg få Jköiu Af fympathiens krafter dragen,

Uti Hans fotfp&r ojkald gick;

Om flmggan täflade med dagen,

JVar det Socratifka behagen Med Catos alfwar i Hans blick♦

^fag äljkar ej det fwall, fom brufar och for6der y Men denna lugna flod, Jom kring en lycklig brädd Wälfignelfe och hopp om Jkördens Jkatter föder,

Och ammar blommans lif på fpäda gräjjets bädd,,, Naturens werk jag icke klandrar;

Hon gaf åt hwart och et fin art:

Men dejfa floder och Ne land rar Wltt, på de fält jag genomvandrarf

£Jfag likna i min jämna fart.

» • . • \ jDu, fom wårt tidehwarf uti fin-barndom kände, Som kånt defs manna år, och J'e'n det gråna fett, Nelander! i det ljus , fom ofs Din JVishet tände, Du ämne til en firid, emot wår Jkymning gett.f

Wår Efterwerld en gång får Jkåda%

Kanjke med fynglas och wid blofs,

Hwem fe gr a Jkcil af dej]a båda —

Men måtte likwäl Ijnfet råda,

7 ils gr afw ens mörker gömmer ojs!

\ ' .s

,Beundrande Er högd, och Er, Jom dar ej ty[neto9 gamle! Edre barn wi Jlå hår nedanför♦

Då ifrån wåra falt för tidens Jlägt jf wijnen, Kanjke en gång af dem at wanwård öknar gör. An hindrar likwäl någon dager Förblindeljen och barbarit:

Ån finnes wördnad för Er lager»

Och den, fom efterdöme tager Af Eder lår dom, dygd och fliU

vwm«m. II. . »II» Jim. ..I IM.IIM

Wid

Enke - Bifkopinnané Wålborna Fru

MARGARETA von ENGESTRÖMS pöd» BENZELSTJERNAS

Graf, d. 7 December 1792.

Jjfwet ar en flor tnoda, och en flor fortjen/l, at haf tv & tvål ock lavge nthavdat dcnfamma.

Thorild.

hför, Sångmö! Folkets röfl, hwars tårar och beröm. Ifrån Din for-bctdckta luta,

Den faknad kalla nu, fom, allman, flor och öm,

Fru Bijkopinnän EKGES TR ÖM Med gammal rått förtjent, at njuta.

Sjung då om denna gamla rått,

Och at hon, .med Sin dygd förwärfde Det tidens bifall, Jom hon arf dB Men ej behöfde, aj fm ätt!

Sjung om Defs mogna mett, Defs ädla tånkefått!

Sjmg!-----------ja — men når din fång har ftannat,

Hwad har hon wäl berättat annat,ån det, fom Werldenwet, och länge har*befamat, At fordran på beröm war Hennes gamla ratt?

Har många menjkors öde har På tidens bölja re'n förrmmit,

Af hwilka likwäl alla funnit,

At Hon et rygte wärdig war,

T)et med fin dygd, fitt wett hon hunnit:

Som warit wittnen til den fkatt Af tackfamhetens fkörd Hon minnit — —

Så gömmes Solen i wär natt;

Men Werlden glädjes, att hon brunnit.

Det fins en ftilla dygd, fom icke hopens blick,

Med flora äfwentyr förwånar,

Men, fom ined kännedom af fina ödens Jkick7 Frän den en måttad klokhet lånar,

Hwarmed hon, pä wår brantaflig,

Sä wäl förftär, at ackta fig,

Och gär fä jämn och trygg, med lugnet i et hjärta» Dit, änger! du ej fmygit \ dig, *

Och lifwets ofta nog fd wälförtjenta fm är t a.

Med denna wishet och beröm Dog Bifkopinnan ENGES TR ÖM,

DetDet Jim m liten jlock--------hur liten!--------Herre Gud}

Af dem, fom icke blott med röjlens tomma ljud,

Men hjertats warma nit Dig dyrka,

Och fom förfid, att Dina bud Ge Samhälls-dygderne fin fiyrka.

Ann finnes ndgon wis och from,

Som wet frän jordens däläfin blick till Himlen hoj a, Hwars glädje af Din nåd,, hivars frugtan for din Domj En dygdig och en Chrijlen röja,

Med denna Jullhet och beröm Dog Bijkopinnan ENGES TRÖM.

En mifsnöjd medfig fjelf dr mifsnöjd lått med andra? Och ålderdomen ofta plär I tidens yngre fel, ju fl fina äldre, klandra:

Men, frän det lugna bröfi, i hivilket friden är,

Ej ofta nägre wiggar ljunga:

Den öma menfkjo-kärlek där Will ej med fina lifs-befwär En annan likes öden tunga.

En fädan denna lyckan har

At kunna trygg och glad en grånad hjejfa luta,

Till deras 6pmfamn, fom, fom fått i fordna d(W Af Henne lif och forftran njuta.

För Bijkopinnan ENGESTRÖM,

IFar denna rara lätt en fällhet och beröm•

Ev,En fior och gammal Ek har nej dem dyrkan haft, Och lånat hennes Folk fm Jkngga:

Nu, jweken af m åldrad faf t,

Och fårad af de Jlag, fom på defs rotter hugga,

Hon faller-----------Hor hur* wmdarna

Kring fältet Jim fnckar Jkicka !

Och folkets oma oro fe,

Och dagens ftjerna mulen blicka /. « . 1 .... ;-------------------

Wid

Bifkopen Herr Do&or

PETER FILENII

G r af ,

d. 28 Jul. 1780.

\ .

Purpuj*eos fpargam flores, animamque peremti His falcem accumulem donis, & fungar inani Munere ------

VlRG»

JLJm natt, fom for min fyn fig långe gr liflig målat, Nu brutit fram — Det ljus, fom på wårt Zion f rålat, Förfwann i Dödens moln — Mitt hopp dårmed ockfacks. Den Himmel, dår förut min middag blänkte,

Sig i det mörker fånkte,

Med hwilket all min for g och all min fmåria wåcksé

*

Det år mitt hjertas drift, fom jag då billigt lyder, Når wid min Morfars gr af min Jiiknad ömt jag tyder* Det år den tackfamhet jag endafl wifa kan,

Mot ömhet för mitt wål, mot alla kår leks lågor —*

Det lindrar for gens plågor,

Då jag får gråta Dig, Du jlore Hedersman!

DvXXXXXX 75

\ '

I)u mfittad utaf år gick bort att hwila njuta —-

Pin Dud — Hwad föremål for tårciv och min Luta!

Du fick — du fnyftars röft, för äng fa mina Jlag:

Min faknad och min for g til Morjcirs gr af mig leder t

Mitt hjerta hwad för heder!

Förlora Dig i gråt på denna fajans Dag,

I djupet af mitt qwal hivad tröft det /kulle wara,

Om, Morfar, jag Din dyr d jör mådde rått förklara? Hwad faknad i Ditt Hus — Hwadfaknad i Ditt Stift! Ach! om den ungdoms for g, (fom fyrd af Dina Lagar

Haft frögd af Dina da gary) jfag kunde wär digt nog betyga wid Din grift.

Men fåfängt föker jag at fjunga om Din ära,

Din wdrd om Chrifli Hjord, Din nit för Herrans lära* Det ämnet är för högt •— Det tillhör blott min rof ,

At tyda min för luft: Se*n alt mitt hcpp förfwunnit,

Den lott jag endaft wunnit,

At uti ögats flod b e dr ofw ad föka t röft.

Den Dig har lifw et ge dt, dock nu defs ftut behagar: JVi måfte nögde bli’, och wär da Himlens Lagar —* Du Sälle Simeon får fara nu i frid.

Du, Jom af all Din fjäl har ivakat fur Guds ära,

Far glad de kärfwar bäret, Dem iiögd Du famlat har i all Din lefnads tid.

K 2 FarwälFar w al du, Sdlle Far! fom gått att glädjen fkördaV Farwul — jag faknar Dis — Då Zions Barn Dig

wördciy

Din ömhet for mitt Wdl Dig ewig gör hos mig♦

Mitt for g fm öga Jkall Din gr af med turar /kolja,

Min tackfamhet Dig följa,

Och i Ditt kalla fiof't jag Jkall iválfgna Dig.

Din Grift Jkall trojla mig, dd Dygden detta målafå Hdr hwilar den, fom lyft med mim egna Jlrular,

Och fom for Zions- ivdl har wakat Idnge nog.

Du utaf uldr ens tyngd Hans krafter matte blifw a;

At nya krafter gifwa,

Hans Starkhet och Hans Sköld * till Himlen Honorti

tog.

* Pfalm. 28 - v. y.

* - • \

' »i—i i «nrU<»J II... I I .11 11r—«.I»1 K.....

Wid. underråttelfen

om

Herr Auditeur

SVEN AUGUST ÅDERMANS

Död, d. 27 Maji 1790,

Often forlorn and dark J fit a£ Thy tomb —*

When J tliink that J hear Thy voice; it is $3ut thé blaft of thé defart.

Ossian.

Su Jka på dejfafält de grymma härjnings wädef Föröda glädjens lif i blomman af defs wär !

Förgäfves hoppet då, wid lifwets morgon gläder,

När, Yngling! i ditt lopp du ej defs middag når*

Det war en lycklig tid — O! ewigt ljufwa minns Då jag, af Wänfkap ledd, ej kände några qual;

Det war en dygdig Wän, fom eldade mitt finne -*• Och denne är nu re*n ibland de Dödas tal!

Ack ja! Han är ej mer — Förfkr äckligt! Gud! jag

hfnar,

Då rygtet Ijnngeldslikt det klagoropet för:

Som rofen brakt och blek, med nedbogthufwud wtfhar? ♦Så åfwen Åderman uti fin blomftring dör.

MenMen månne wiggen ej far will, när Dygden krojfas? Har ofkulden ej rått at fkomsför defs fiag ?

Ack Nej! på odets wmk Jkay alla banden loj]as Och fjelfwa Tnglingenfkal lyda odets lag.

Men trefalt fulle JVän! om Du fr dn molnen blickar, Och fer de dödlige på detta olycksklot;

Och om Du ut Din gr af en tanke åfwen Jkickar;

Su fkal Du finna mig i tårar wid defs fot♦

Dår fkal af kdnfiorflum, jag fabians fuckar gjntc^ Når mor gonfolen glad går opp ur hafwets famn:

Dår fkal jag darrande uppå min for g Jim luta Wid aftonfolens tag förewiga Ditt namn...I
......................................- - j-

Wid tidningen om

Wålborna Fröken

BRITA MAJA LÖWENHJELMS

Död,

. . d. 5 Junii 1789.

/ v „ _

.s: denna telning — blott denfamma

Du finnes här wid trädets fot;

Den wcickrci Lmiden är Defs amma,

Defs urfpmng från en, ädel rot*

Dejs tillwäxt årligen förnyar,

Kring hr la negden, frögd och hopp,

Då, ifrån öflrens purpur -Jkyar,

Den blida JVårens fol går opp.

Men — fnart Naturens wrede höres Uti en rytande Orcan:

Den fpäda telning wåldfamt föres Från fältets blomfier-prydda ban.

Så Löwenhjelm! Oforgfne Far!

Af formens ivilda magt föröddes En telning a/Din fl am i JVårens förfla dar

Dift

tDin Doter — ja, Du gråter, forgfne Far f Hon dog — Din fakrnd föddes. —

Se, Löwenhjelm! Se ej tilbaka På deffa få, men gtada ögonblick,

Då fordom ined en ålfkad Maka,

Din täflan i förening gick,

At för Din Doters wård med nit och ömhet wakat Och i defs lydnad Du en ljuf belöning fick. —

Förgät nu deffa ögonblick,

Dä minnet blir et qual — De komma ej tilbakaf

Er framtids Ijnfa bild fig gömt

I denna fkugga natten breder;

At höra ryktets röfl, fom Er Marie berömt För et behagligt wett och Dygdens rena federy Och Hennes lefnadsdag til denförtjenften dömt At öka Er och Jlägtens heder;

Föräldrar! det war ljuft! — men nu dd Hon har gdtt Frän Er och frän en Werld, fom Eder glädje fpätt, Föräldrar! hwad bedröjlig lott!

Och denna lott har blifwit Eder♦

Sä gr ät en dä — nej — Edra t dr ar fparen ;

De redan flödat länge nog.

Ej känflan af Er for g, men af den troft bewaren9 At det war Himlens hand, fom länet dt ert o g*Öfwerfåtning

af

den Latinfka Elegie, fom Uplands Natiou, wid Upfala Academie, författade, wid

Bibliothecarien Herr Måg.

BIRGER FRONDINS

Dödsfall 17 SJ*

D>

är Pindens kille fes, wid Salas wakra firandr

Et refiigt hufvud Lagren höjer:

Hit Jkyndar Snillets Gud ibland,

Dä Han, med konjlens lätta hand,

Den weka Zittrans fr ängar böjer;

Och wördnadswärd af fina år

Hon fes en prydnad änn för hela nejden war a:

Hit Sång-Gudinnorsflock och hit BehagensJkara Med en förenad drift til wittra yrken gar,

Och njuta här den fkygd hon ger Parnaffens klinter -*• Hon änniivedfrifka blad, til trots för tiden, får; Den pragt defs djerfwa fam af täta kronanfårp Ej fkadas utaf åldrms winter.

Hon flår — nej — nu ej mer defs åfyn f ägnar ofs*. (Kom, Snillets Far! min fång med dina tårar blanda!)

L HonHon räckte re’n den hojd, fom tänder Himlens hlofs Och fwalkades af wäflanwådrets anda,

Då Jofur, dundrets wilde Gud En wreclgad arm til härjning hoj er;

Och hon —få prydd hon jlod i löfwens gröna fkrad\ Sinfrijka topp til jorden böjer.

De wiggar fg i molnen hwäffa,

Beredde defs få fnara fall;

Så ock den låga ljung förförs af famma knall.

Som krojfar Lagrens flolta hiefja.

O Du, fom Pindens höjd med fSidan heder hunnit, Dig, JVSir Fr ond in;! Dig menar jag.

Hwad! re’n Ditt lefnad sljus ifrun wSr fynkrets

fvunnit,

Se* n för fl Du fnillets lof och nu defs faknad wunnit,

Du dignar wid et hafligt flag —

Den muntra liflighet, det glada Löjets dag,

Hwarmed en blid Natur Dig , framför andra, teknat, Ej vek i fifl a flund ifrån de anlets drag,

Som nu i dödens armar bleknat♦

En ewig tyftnad re*nfutt råda:

Du tiger, Du, fom t alt få rörande och wäL — Behagen, dem man fick i alt Ditt wäfend Jkådct,

Ej i kunna mer ofs Jörebåda

En lika alfwarfam, fom fri och munter fjäl.

Frondin*Frondin! wi wördade Ditt Snille^

Som en förtjent belöning wann,

Då Dig Lovisa wär dig fann Til medlem i fitt wittra gille*

Hwad gåfvor prydde Dig, Dtj Hedersman!

Af lärdom hwilken höjd Du hann!

Alt om D itt företrädet alar — —

Bibliothekets öpna falar,

Dem Du ett dubbelt wär de gaf,

Du Du war Styresman, hur fågs ej de behaga?

De af Din lefnad winft fått draga,

Och nu — de fakna wid Din graf

Förluften allmän är, och Allmänhetens röft Frondin, /kal tala til Din ära — —

Du Maka! Du Hans hälft, fom med förkrojjadt brujt Fått tyngden af Din faknad lära,

Och Barn, fom glädt Er Far wid åldrens fena höft, Ej wänten på Er for g af ofs en målning njuta;

Den härmas ej af någon Luta,

Men tolkas bä/l i ögats flod —

Och dd ej wär Cyprefs kan pryda En honom wärdig äreflod,

Wi blott wår for g, fom Landsmän, tyda.

L 2 , MmMen Du, Dn ewigt falla anda,

Du, fom et jordi/k wål med jovdijk glådje njöt* iVjrwf CT2 fvögd, dbz ej i Himlens Jkjot Bekymrens mulna dar få blanda.

Hwar medlem af wår flock fkal bli en willig tolk, Hur Dig med fnillets lof man fett Din Lager Jkdräy Du, fom en prydnad war och ara Får Di na landsman, Uplands folki

Wi>?>Til

Comminiftern Herr Mag.

OLOF TRYSÉN,

wid Defs Fms

CHRISTINA MARGARETA

SAÅFS

Dödeliga frånfälle d. i Febr. 1780.

gr dt — jfa tårar hjertat hedra, Och flickar tyda ådelt bro fl♦

Det kan Ert åmbe? ej förnedra,

I ögats flod at föka tröjl;

Ert hjerta har ju rått at ömma,

Dä grafwen Jkal Er Maka gömma. HwadJlagför en få ömfmt Man!

Då glådjens middag klarafl lyfer,

Han, (fins et hjerta, fom ej ryfer?J

I dödens mörka mttförfwan,,

Ni har då ömma Jkal at klaga Och gråta wid en Makas gr afDen Himlen täcktes frän Er taga,

Då nyfs i nåd Han Henne gaf. jtag känner Edert ömma hjerta:

Jag fer ock tyngden af den fnårta,

Som trycker Erfom Man och Far:

Ni för jer — Hwad kan Er hngfwala?

lät den Himlens röjt få tala,

Som Ni för andra tolkat har.

Det tycks, at enda/l Dygdens ivänner Dö bort i fina bäfla år,

Och den knapt lifwets ivärde känner,

Til längjla målet oj t a går:

En Lilja blomflras här förgcifwes,

Hon af en frodig tijlel qiväfwes.

Hwad båtar det at w ara from ?

At Dygdens äljkling w är digt blifw a,

At werlden efterdöme gifwa Af w er kli g Dygd och Chrijlendom?

De fnarafl Jkynda. —* Sina lagar Med töcknig dimma Gud har höljt.

Alt nog, at fåleds Han behagar:

Han all fin afjigt dock ej dölj t.

Han flyr er loppet a] w år-ftjärna:

Han fes ojs ftörre fätthet ärm,Ån man kan nu i Kedars t juli:

Den derför’ ftörfla lyckan wimnlt,

Som tidigt fram til mulet hunnit Och faligt fett fin lefnads qwall.

> . , ' s~ ~ ’*

En Sjöman, fom for grymma wugor Et måtpu wilda hafwet ar,

Bland formars höt och t hor dons lägor Den fulla hamnen blott begär.

En Örn, du han med fnälla wingar, Sig up i höga luften fwingar,

Til fynprick Solen altid har:

Den Jamma art ock mmjkjan röjer,

Du ut ur fl of t et hon fl g höjer Til den, fom hennes urfprung war♦

Er JVän til Ljuf et s glädje-falar Ur lifwets mörka natt har gutt\

Den dyra trofén ju hugfwalar,

At Hon en ewig fällhet fatt.

Sörg du — ty Dygden fjelf begråter Den prydnad jorden ej får åter:

MenJkäligt förg en miflad wän♦

I efterföljden af Defs hjerta —

Det lif ar wår och Eder finärta,

• At Hon bland Ånglarfås igän._ - - ....1. «M.. ,1.1... . II. ii.i I

Plur. Reverendo & PraeclarifT. Dom.

Mag.

JACOBO ISRAÉLI KÖHLER,

ha&enus Vic. Reft. Sch. Lincop. huuc Pattori, communibus fuöragiis, in IVånga defignato* propediemque abituro*

Elegi dion,

gratiffima mente oblatum,

Lincopiae 1776.

GljLio Tua Te virtus, Maj orum fama vncavit,

jfunSfaque tot meritis gloria, Noster, abis: Nojier anior, Pindilux, ve gula dar a jfuventae, Cernis at ex abitu peMora moefta Tuo. Profeqnimm lacrimis dileffimn turba Magijlrum, Vixque valet fammum dicere lingua valef Ex citat hos motus pietate jincera t enellos,

Qiios meruit nojiri plurima cura chori.

Melleavox, dodtrim, Jides candida vitae Lumina felicem nos docuere viam♦

Sed cito jam niminm, nimim cito linquimur eheul Difcipulis fngiunt gaudia t anta piis.

Nonfugient animos memores tamen illa per aevttm:

Illa recens veluii gratia femper er it*

Wang»Wånga quot umbrofis aperit Tibi dutciaftvis Nomina, monticolas inter amica Tuos ;

Quot capis in placidis convallibus otiafelix,

Dum Tua natalem Jiftula mulcet humivm : Jtefponfnra manent tot nojtris gaudia votis;

Seraque Jintutinam! nec fugitiva, precor♦ Fortunatus agas, Carijfime Tityre, & inter, Commijit Dominus quas Tibi, laetus oves:

Necgregis ulla animum contuvbent dammferemm', Diminuat numerum nec lupus ipfe facnim!

Ut timuit quondam tot Av os ab origine pritna^

Et pariti notum vocis honore Patrem :

Te quoqne fuccenfum coelo Jlupefa&us eodem Cernat, injidiis obrutus ipfe Juis!

Jlaec felix Sotymae plaudat Tibi montibus Echo !

Tuque Tibiptaudaspeföore, voce, manul Pingvia quantumvis in pafcua mijfus, egebit Qiiippe alicls trijii Qf Jidere P aflor er it.

*jfudicio majora meo fed arundine parva Qiiid moveo? magis eflfletibus apta meis.„ T.—..i,..

I anledning af

WERTHERS gitomfc,

Af andras nod alt hwad jag far årfar a Min blod til is, hwar puls til marter gor.

Lidner. SpastaäA,.

m ej det tjuf a fnillets dag,

Som deffci makens djup bejlrålat;

Om ej den jlyrka, det behag,

Om ej det bäjla hjertats drag,

Hw armed ofs Werthers män Jitt mulna öde målat Din hela fjäl til ömhet rör;

Om ej hans lefnad dig ; om dig hans död ej furav\ Och om ej til hans grift du för En ömnig Jkörd af dina tårar;

Så ivet, at men/klighetens röjt,

Defs ömma röjl Jkal dig förklara;

Dn är ej wärd min like war a,

Med känjlor, dem man trott Naturen welat fpam At klippans barm och tigrens bvöji,'Nej, Werther! Dina olycks fall .

Mitt t anda hjerta med Dig delar,.

Och ögats bölja i fitt fwall,

Nog öfwerjlödigt witna Jkal\

At jag beklagar Dig — begrät er Dig och — felar i

O! Du, hwars lejnadslopp min Jjdl har tandt och

' iv akt;

/ v

Du Lottas åljkling! Du, hwars öden få mig rörav Ack! om Förfynens hand mig nån/in Jkulle föray Dit wåftan-wådrens latta Jlagt Jag i de lindars topp far höra,

Som kring Din ty fa gr af m lummig Jkuggtt fträcktt På gr dfets bädd jag Jkulle hänryckt falla,

Och dar i Jlillhet njuta mig ;

Här Jkulle hjertats kallor JwaUa,

Pajfionens Jlufjar öpnajigr

Jag minnet af Ditt lif mig Jkulle återkalla,

Och gråta — gråta Dig J —

En ann* må den Levit, en ami* den Pråjlen waxs>

Som korfar fig, och går förbi;

Men jag! —jag mina kånjlor fpara?

Nej, ock en Samarit Jkal denna wågen fara Och ge Dit t /loft en tär — och denne wil jag bli.Of ware Himlen lof! fom bland de mulna dar, Demmera andras nod, ån egen för mig målar, Mig dock ibland den wålliijl Jpar9 At kanna wid paffionens Jirålar,

At åfwenjag et hjerta har♦i»))»TKaS 7ic»i**«u

Til

Fru

•" * ' Y'i I

MARIA CATHARINA REGNÉR,

wid

Defs K. Makas Kyrkoherden Herr Mâg.

LARS GABRIEL ENEROTHS

Dody d. 26 Junii 1773.

1 å Jkal en grnflig aning våda !

Min Fru! få år Han redan död! Fr Wån af långlig fjukdoms wdda Har ofta wäckt Er for g och nod. Hur' lått ha Edra tårar flutit,

Då fruktan trångt i Edert bro fl! Hurs gerna, då Er glådje trut it, £fag welat tala til Er trofl!

Men hwad kan nu min omhet gälla?

Min fpäda tunga tyflna wil,

Dock fe en öven tröflekälla,

Hwars fötma hör ju Eder til.

G&XXXXXX

\

Gd bort tit Nain och Zarepta f Där Jiillas Jiraxt Ert klagoljud,\

Ej Enkor äro handlöjl Jläppta,

Som fatta alt Jitt hopp til Gud»

Er TPan til Fridens Glädje-Salar Har gått ur mörka forge-tjätt*

Den fäkra tröfien o/s hugfwalar*

At Han hos Gud är ewigt fäll*

Hans nit, Hans dygd, Hans ädla hjertaf Alt hedrar minnet af Er IVän.

Sörj då med öm, menJkäligf närta>

Den wi i Himlen få igen.

' i

l—

f /Z52Ä1

Til

Hift. ProfefToren Herr Mag.

ERLAND SAM. BRING,

på

Defs Bröllops-Dag 17 91.

In Nuptiis demum gaudia funt, quas five tardius inr« grediamur, five citius, nunquam experimur intem-peftivas; natn amore nihil pulcrius', jucundius ni-hil, & pulcrum eft pulcra, jucundum jucunda poffidere - - -

^Weisius in Epithalamio.

H

wem åmnar man de Mirthen-band, Som hop af åt as af Behagen?

Hwem ivåcker kring Cytherens ftrandp På lyrans ftrång de glada Jlagen ?

Hor dem ! Hor deras gålla ljud,

Til nöjets fe/l et förebud;

Och nya fegrar denna dagen Förwårfwade af nöjets GUD!

Den öfwerwnndne hwem är hanf Han, fom til Alt ar-fot en leder Den, i hwars blickar nyfs han fann

Hwad/Hwad dygd och Jkönhet iver ka kan; Hivars kärlek fur en äljkad Man Snart en lyckfalighet bereder,

Mot hwilken rikedom och heder År for den JVfe ingen ting — —-Se! Bröllops facklan rundt cmkring Sitt klara /ken i Templet breder Och wifar mig Profeffor Bring.

Affnillet Er belöning wärd, Profeffor! Ni denfamma wunnit; Det b fal, Ni förtjent fom lärd,

Har Ni i allmän aktning funnit:

Ny fe blef af kärlek Er be/kär d En for del, fom, fafi .s hon hunnit,

Sä mycket längre dröja lär,

At Eder framtids fä llhet göra.

Man Jkal ann länge, länge höra,

At ej Er önjkan mer begär*

Ja! Eder wunna Jällhets lott Ej Jörr än med Ert lif Jkal Jela:

Ni borde äga hwad Ni Jått;

Ej Jorden äger något godt,

Som icke Ni är wärd at dela4IIIII WMM—X—n> I II [

Til

Apothekaren i Lund Hogädle Herr

MAGNUS COLLIANDER,

P§

Defs Brollops-Dag

med

Mademoiflelle

DOROTHEA BERG,

i Yftad d. 3 Aug. 1791.

F

X örgäfwes många klago-ljud Af plågans fon til Hälfans Gud På detta klotet återjkalia :

Til trots mot Läkedomens bud JVi dricke lifwets gift — och falla.

Men odet, fom wår fwaghet fett,

Har likwäl ofs et medel gett Wårt fläktes undergång at hindra»

Och at de qwal, det ofs berett Med nojets Ijufwa kraft at lindra

Dn, Kärlek! Lifwets foner lär,

At dd hos dig man hjelp begär,

N DenDen i en Skonhets blickar finnes t Man pr ifar dig, då Jjtik man är,

Och fri/k man gladfin fjnkdom minnet

Herr Brudgum ! bland recepters tat I hälfans rika Arf enal,

Ni hjelp för hjertats får ej wetat;

Men kärlek och Ert wifa wal Denfamma häri Yftad letat.

Så lyd då tackfamhetens lag!

Lät för Er hälfas Jkänk i dag,

På Hymens altar rökwerk laga I Och njut af minnet än behag /Eder kärleks fordna plåga+

Där innom Lagrars helga Jkygd,

Er åter til Parnaffens bygd Med Eder Maka ödet Jkickar,.

Njut lugnets fällhet af defs dygdt Och nöjets fällhet af defs blickar f....... »..^'!! Ilfl JI

Wid

JProften och Kyrkoherdea Herr Magirter

PEHR MAGNUS LOWÉNS

och

Mademoillelle

CLARA LIDBECKS

Bröllops-Feji i Lund d. 16 Dec. 178^

Alfkarn om och trogen Altid fegren har.

SmitterlgW.

I fymens fackla nu fitt fken Kring Cytherens Tempel breder? Cl ar a Lidbeck och LowÉtf Hon til nöjets Altar leder.

Sångmö! fjung, hur5 där idag De högtidligt löfte gifvet,

At, åt kärleks Ijnfwa lag Deras lif fkal helgadt blifva.

N 2 SjititgSjung hurs i dm myrthen-Jkog Hwarmed Paphos lundar fkryta Aftrijd fri/ka qwiftar tog,

?Deras kvants af dem at knyta.

Gracerne, med egen hand,

Den kring Devas hnfwud binda : Och med nojets blomjler-band Deras oma hjertan linda.

Så Low^m ! Du fegrat har, Ålfkanswård och 6m och trogen: Njut nu Jkördens rika dar,

1 Din lycka, fom år mogen /

Ödets faderliga hågn Skal Din framtid ge fin fi&mpel: Snart defs ynneft i Ditt Regn Skal bereda glädjens Tempel.

Fåfängt på wårt blomfier-fält Soker man en tilbedd Cl ar a : Blott för Dig, Lowén! hur fällt! Kdrlek Henne Jkal bewara*

Såkert afivund ej Din lott Skalförfina blickar Jkona : fflård den lycka Du har fått,

Kan Du henmie kmpt förfoua♦fl, , i , ...

Til

Högadla Enke-Frun'

CAISA BAGER, LIDBECK,

wid

jDefs Bröllops-Feft

med

Öfwer-JSgmåftaren , ‘ Walborpé Herr

ERIC MAGNUS CRONACKER,

d. j6 Oétob. 1791.

L - - - Ti *

T)

JJ ehagen, dem i Edra Jpår Man fett få wanda och fu trägna,

Pä denna iväg i qwäll Ni går,

Er följa rädda och förlägna :.

De frnckta afimmds gamla Jkick,

Som Joker hämnas hwad hon lider;

Er fällhet, för en följd af tider.

Skal möta hennes mulna blick,

JVidJkenet bröllops-facklan fprider#

Af Snillets Söner hwilken tropp Kring Er man fordom famlad funnit,

Med denna dtru, detta hopp,

Som fjäriln bär til blommans knopp,Dä rnjfs ur jordens bann hon hunnit? Af Sängens Gud, for Sängens roft, Och til en lon for fitens möda, Begärtede, at i Ert bröjl En högre grad af bifall föda,

Som Jkulle wåxa til jin höjl,

Och Jkörda Eder mirtens gröda♦

Men — Lagren Jkatt förgäfves gaf.\ Den kunde Eder ej förbinda;

Det war den Jälle Mercurs Jlaf,

Kring hwilken förjl Ni gick at linda De mirten-blad Ni brutit af

' Och m — at denna rätten äga,

Som, mot Er wilja, ödets war,

At Ja ät någon lycklig fäga,.

At ami en gäng, i unga dar,

Mot Hymens lag Er frihet wäga;

Nu — gä förbi PernieJfens Jirand För andra, kanjke JiJla gängen,'

Och taga ur Diänas land,

Den Jälle äljkanswärde fängen,

Som, fjättrad uti Edra hand, Skalwäcka ajwimd hos fä mängen; Det blir en Paradox ibland Får famqwäms-projan och förfången*TORjngl

XXXXXX i*$

Men fungen ådel åv: han wet af ingen harm;

Hwad hjertat fritt har walt, han'gille:

Han känner dem fort jen/l, fom, fä/l wid Eder artiy Ser, at åt Honom blott Ni wille Ge lifwets glädje wid Ev barm,

Och då Er kärlek ,, altid trogen,

Och altid ny, och altid warm,

'Fått göra fnart hans lycka mogen;

Blir Philofophen redebogen

Med grnndeliga Jkälfår ofs at tolka den;

Och den Naturens fkatt i alla gömmor letat\

Skal fäga ofs, at aldrig ami

Hän något fällor e och Jkönare har wetat>

Ån Er och Eder walde Wän.

Snart nöjets Gud, fom lifligt blundary Tils fegrande Han fångar gjort,

Med wingens flygt til Holm a Jlundari.

Tar bindlen af på denna ort,

Och tror fig förd til Paphos lundar.

I ^ 'Öfwerfåtning

af

HORATII 16:de Ode i Andra Boken.

Til

GROSPHUS.

Hav wif,as, at den fatthet, fom alla efterflrafwa\ hwarkeu

K G» P

kan forwatfwas genom rikedomar eller heder, utan en-dafl winnes genom fomoifmnhet och matteliga begår.

0m dig iEgeiika Hafwets bölja Uti et fiormigt Jköte bär.

Du nattens facklaflucknad är,

Och molnens bäddar Himlen holja,

Och ftjernans dunkla glans ej lär Den wäg, fom flkeppet borde fulja;

Hur onfkar du at hamnen finna ?

Och Thracern, fom i krigets fp är Bland tufend dödar tappert gury Och Medern, fom at mulet hinna,

Med prydda ko gr et färdig JlurT De längta begge lugn at tvinna*

Lugn}Lugn! Grosphe ! Du kan det ej köpa. Om lyckan ån till/ammans lagt Det rika guldets hela pragt,

At det i dina deglar flöpa;

Om än til tecken af din magt,

Man fäg en Lictor for dig löpa«

Dig dema Jkatten ej liugfwalar,

Ej deffa witnen af din börd,

Dä fjälen år af oro rörd,

Och qwalets röjl frän hjertat talar; Han, fompu lätta wingar fördx B eföker de förnämas falar♦

Du kan med litet lycklig tpctra,

Dä, med det fat, ditt arf dig ger Et mätt ligt bord du prydas fer;

Dä fri frän girighetens fara,

Du pä en bädd dig lägger ner,

Som höljs af lätta drömmars Jkara,,

Hwad kan den djerfwa äträ wäcka,

Sojn, ledd af hoppets fal/ka hand,

Ofs bjuder til en annan Jlrand JVär häg at öfwer haf wet Jlräcka 2 Faft längt ifrän ditt fof er land Tror dn begären dig ej räcka?

QJo ! med dig fjelf om bord du bringar De brotjligci begärens qwal,

Som bland de tappra härars tal,

Med lika hajligjlygt fig fwingar,

Som Hjorten i en öppen dal,

Och molnet för dt på ivädrets wingar•

War nöjd. Lät ej din längtan brinm At. fe m framtids dolda fkatt;

Och lät bekymrens mulna natt Wid löjets glada dagfurfwinna ;

Wet, at, ofs ödet gränforfatt At ej fullkomlig fäUhet tvinna.

Dn känner, under Grekers famp Hwad hjelteprof Achilles gaf;

Men han ju Jkyndar i fin gr af Från krigets ärofulla bana ;

Och Tithon tynar långfamt af Inunder flera åldrars wana«

Kanjke, at mig en dag Jkalgifwa En dig O! Grosphe! nekad lott;

Känn hwad af lyckans hand du fått!

Kan du wäl mera> mägtig blifwa,

Då hundra hjordar kring ditt Slott Uti et frodigt bete drifwa ?

.... %

/Såg, wil du något åm begåva,

Då du den Jlolta håften fer,

Som under betjlets twång fg ger,

At i din prydda wagn dig b år a?

Och Grosphe! ännu —• mycket mer, Du är ju klädd med Purpurns åra.

Dock mig ej odet lottlös ämnat,

Det mig en liten landgård råkt,

Och &t min Sångmö det en fläkt Af Grejha Jkaldens ctnda lämnat: —« • Jag wet det hopens ajmmdwäkt; Men jag med mitt föragt mig hämnat.W I S A.

Öfwerfötning ifrån Tylkan»

D.

å Lund blef bygt i fordna dav Mercurius flraxt det hörde;

Til Gudars flock, Jom famlad war Han denna nyhet förde.

De höllo på fitt läckra mål At med defertenJlnta,

Och ur fm Jlora näktar-Jkål At fifta droppan gjuta.

De åto utaf drufwans Jkaly Och drucko hennes faf ter,

Och Hebe enförgyld Pocal Slog i af alla krafter ;

Olympens Härold kom nu in:

En allmän refning Jkedde,

Och fe'n man hälfat på Coujin,

Man honom mm beredde,

Nyfs inandel-tärtan gick omkring.5 Man knaptfått henne Jkära,

Förr än Gudinnor i en ring.,

Af Mercur nytt begära,Nå tålamod! fad* han, jag wet

Man bör ju målro winna ;

En ftund blef fnart en ewighet For hwar och en Gudinna.

Men hum blef man icke glad,

Då M e r c u r fl eg från borden ;

Och talte om, at til en fad Man gnmdwal lagt i Norden;

Nå, Mamfell Hebe ! friflit få i Bourgogne Win, min flicka!

Skrek J 0 f u r . Hören, Gudar ! wi Til fladens wälgån g dricka.

Et allmänt Hurra Echo ger Ikring den hwälfda falen*

Och Ganymedes hämtar mer Ur rika källarfwalen;

Nu Jo fur tor ekar fl g om mim Och fade: Man bör tänka J Gudar! åt det nya Lund At nugon fördel jkänka,

Den Gud, fom öfwes haf wet ofs

StraXt

• Man bor påminna Jig, at denna wifa blef pa tijfha forfat» tad af de Herrar Officerave wid Hennes Maj:ts Enke-Drottningens Lifregimente, fom, wid i~88 ars Carnpag we, ofwer kommo ifran Stralfund til Skåne.Straxt med en

avm, fom gävna Jlåfs% Wid fy Ida glafet vövde ;

Men Pallas fvam til bovdet fleg Och ropte: af en annan Skal Lund begåfwas, — Guden teg Och rynkade på pannan♦

Hon fortfor, Papa! mid Evt lof

Bör mig man fladen gifvet,

Må göra — Jkrek Olympens Hof,

' Den Jkal ditt fäte blifva.

Med din JEgid befkydde. den;

Dår fnillets föner mana,

Och wetenjkapers ange Wän Til dygd och wishet danal

Men hon, fom wid Tritoners Jång Steg wåt utur fin fnäcka,

Regerings -fjuk wil denna gång Sin enwulds-fpiva räcka;

Hon, Nöjets Mor! fom glädjens dar I lifwets öcken fänder,

Nu klappar fm och Åfkans fat Med Jilkes mjuka händer.

O! Zews! fad9 Hon, jag b ev af dig, (Wårt öde Du förwaltav)

At i den nya fladen mig Man bygge up et Altar*Min gördel jemte de behag.

Som i mit rike minnas,

Må intil tidens fijla dag Hos Stadens flickor finnas l

Där Jkola Gracer lekande Omkring min t hron fig lagra; Min blinde Son Jkal där få fe Och Psyche hjertat wägra.

En främling i mit helga hus Skal lif och J'äUhet finna,

Och wid min trollbliksfulla ljuf Skal Jkrymtent förfwinna.

Så talte Cyprias Ijnfwa mun Och Jluille någon wara',,

Som det ej tror, mä han til Lund, Til Lund mä fnart han fara,

Han fare[dit en enda gång,

Där Jkal han Damer fimna,

Som mana fniUet til en fångf Och hjertat til at brinna.

\Til min Syfters

Grönfifka,

fom rymt ur buren 1778»

M Syfter! Frihet är wifst kär,

Sä wäl ibland de Jhmima djuren,

Som bland de kloka kreaturen;

Därom Er fogel witne bär.

Med Jkal defs bortgång Eder färar,

NI fälla mä Jä mänga t är ar, fom driller af hans föta mun,

Hwars echo än i örat Jkallar♦

eder bittra for g med fkäl Jä Jlor Ni kallar, Som IRIS, dä hon mifi fin hund.

Men tyft—jag nu blott mälning ger Af fädant fom kan endad finärta Ert utaf for g förut fä härt betagm hjerta; Men, hör nu pä, fär jag ock tröjla Er — jEr, fom ej t är ar billigt fparar Men hör, hör Sijkans echo fwarar,

Dä hon i Jkogen jig med fina likar parar J Jag, Jäger hon, jag blott en liten fogel warj Tils eder mifining fiörre blifwer,

Tils wigtig faknad ämnen gifwer Jag ber, Mamfell, Ev for g NI fp ar.Monita Qusdam Patema,

Liberis Cariilimis fcie XIV Julii MDCCLXXVII, Natali Meo Quinquagefimo, Amorc tenerrimo relidafl Ad

&cidulas SudercopicnfésS-....— un ...... n«IW , ,a

ivlt adkuc, vivit Pater, o! mea Pignora, Vejler^ Et fua Natalis pergit inire dies.

Ccelo placuit, medioque e limine Leti Me roptum vobis reddidit Ipfe Detts.

Dicite io! mecnm gr ates, ut vivere felix

Amplius & poffitn, hcec v ota replete meav

Pefåove fixus amor Jincerus Nnminis e/lo:

Ulms ante oculos ft via veftra, precor*

Dfcite, p erp etuis ccelejlia quosrere curis;

Sic neque t er ra gravis, grave tempus zriU

i

Pone Deum, z/ä Ö?5 Patria ahna colantur;

Et legum a teneris difdte ju/fa fequi.

Qitisquis ad arbitrinni vivit x. non Civis haberi Debet, at eft Patrii dedecus nsque foli.

Obfeqninm Matri pr rof ate Patrique fidete,

J/ejlraque commoveat peffiora ncfter amor.

Lex hcec ef veftrcc fortunce & c ert a Sahtis,

Ut monet in Verbo Spiritus ipfe fuo. Incertnm, quam Nojlra diu duraverit cetas t Minc facite, ut vejiro tranfeat illa lucro.Öfwerfåtning.

j4.ch! mina kära B am, än lefwev Eder Far9 Och Fö d/lo-Dagens fol än fur min lefnad börja:

Då edra tårar Mig wid Dödens portar fövja% Förfynen i Er famn Mig återlämnat har.

Ach! tacken Gud ined mig. At gladt mitt lif må blif wa, Su lyden, kära Barn, de ve glor jag wiU gifwa.

En helig dyvkan Gud af Er bör altid få:

Flyn mörkret; Gud Er fer, och wandren för hans öga+ Er omfor g ware fåld på Herven i det högal Så Jkolen I Ert lif med glädje genomgå.

Nujl Gud man älfka bov fin Kung och Foflerlani^ Och börja fufom Barn, at Lagen lydig war a:

Den fjelffin Kung wiU bli, är Landets Jkam och fara,, Ej wärd, at wara lem i mänfkovs brödva-.band.

En trogen lydnad ftäds bewifen Mor och Fav;

Vå v kärlek Edra bröfl til lydnad wifst bov röm*

Til fanna lyckans höjd det endajl Er kan föra;

Guds Ande i ftt ord få fielf bekräftat hav♦

Vår lifsjol torde fnart fullända lefnads dagen ;

Sil fiken, at all winfi af hennes ljus J dragen»Conftet Avo atqne Avice rev ev entia veftra perenmsi Et Domni qucevis fanjla rogate pice. jVos ut cimore fuo dignetnr ubique calenti,

Moribtis efficiat veftra jiwenta fitis.

PoJJe placere aliis lans ejl, fed maxima Ccetoi Hoc fme, mortalis displicitums honos.

r

Integritate animi, candore fideque probate

Vos facrum a C HR ISTO nomen habere Dticfc Sint procttl hinc fidti nutns & fallere dodia Verba: inimicitice fit procul omne genus4 fflntm vos jungant aeternaque vincula' amoris,

Ac homines Vobis jungite ubique bonos♦

Vincite vos ipfos: non ejl viUoria major,

Qiiam domimm proprii pedioris ej]e fuL Imperat affedtus nam ji malus, omnia mifcet

Nilque hominis, prceter nomen, habebit homo%

Tempora, quce donat Sors pr ovida, 'vite locate £ Nam properi curfum jlimiinis illa tenent.

Hora mit, vatio reddenda eft atque vuentis,

Cnm veniet Judex Simims in axe,'Deus.Er wordnad brinne rent för Moders Mor ock Fcirt För detta kära Hus Förfynen tackfamt beder!

Blott et förkofradt wett och menlöshet i feder,

Åt Er förw ar a Jkall dejs ömhet och förfwar.

Det dr en jor di/k winji, då mdnfkors tycke fds: Men den en himmeljk dr, at Jordens Gud behaga: Den winning ,fom man kan af werldens ynneji dragaM Blott Er till Jkada dr, om Himlens nåd förfmås.

Det dyrkanswdrda nattin, fom CHRISTUS åt ofs ger9 Uprigtighet och Tro bland Er fk.ill helgadt göra; Fal/k upfyn, falfka ord ej Ijumjkt bedraga böra:

Ej någon owdnjkap må nånfin föndra Er♦

Gemenfam kdrleks eld i Edra bröjl Jkall brinna,

Och Jöken kdrlek ftdds af goda mdnjkor minna.

Ach! minnen fjelfwa Er; ej jlörre feger dr,

Ån hjertat i Jitt bröjl, fom Herre kunna ftyra;

Om lujlar råda få, de fdtta alt i yra,

Och mdnjkan mer ej qwar dn blotta namnet bur*

Den tid Furfynen ger låt nyttigt anwdnd bli;

Likfom en häftig ftröm i glömfkans haf han rinner* Se! Timman ilar fort, och dagen fnart fSrJwimer.9 Gud rakning fordra Jkallf för dem, fom gått förbitJnvigilate alacres ftudiis,' quce fexus &* cetas Depofcunt „ vitae praejtdiumque manenté

Moribtis innocuis fapientem jungite mentem,

Qiice videat Secli gätidia Jlulta fai.

Felix, cui curfam moderatur tempons omnem Virtus: Icetitice plurima mejjis er it*

Corpora munda placent, magis at praecordia mmcfa: Omne tulit punUum, qui fed utrumque tenet«.

'Ut maculis veftes hor rent, jic peBora morum

La.be, adhuc pejus: non nifi pura decent.

Ar bitrio Cceli fortem committite ve förarn;

Serviat ojficiis mens modo re&a fais.

Qtiidquid erit, famam fervate: hcec omnia -mundi Vincit, & hac vidta, ml fbi vita valet.

Veftrorum femper memores eflots dienm,

Ortaque ut interitum cunffia caduca tenent♦

Vita bonum fragile eft: quid inania qucerimus cevi\ Sunt umbrce > fumi, fomnia caffa, nihil.

Cnra fit ergo, mori b ene pnjje & viver e Ccelo Denique in ost ernos, qui fine nube, dies.

flac fede o! utinam nos conveniamus in una,

Et mea, vos tradam, pignora cara, DEO.Uti den fnille-bragd, fom anflår kön och ar,

Förkofrens hwarje dag; det edert wdl pereder.

Fur enen det förflånd med hjertats rem feder,

Som tidens dårjkap fer, och på defs wdlde rår.

Åt den, fom låter fig af Dygden handledd blifva, Skall hon den båjla Jkörd af glädjens frukter gifwa*

År kroppens fnygghet Jkön, fi dr ock hjertats mer: Den bågge wårda wet, fig dubbelt mera hedrar.

En råck, fom flackad är, fin hela dyrd Jörnedrar9 Ån mer en flackad fjdl. Det rem hedrar Er.

Åt Himlen anfårtron Er gifna lyckas lott:

G ån redligt i Ert kall, ddri Er Gud Jkall fldlla, För w aren rycktet w&l: det öfver alt Jkall gälla;

Ert lif dr ingen ting, om rycktet ej dr godt.

Ack! kommen wdl ihog, at Tiden wiktig dr!

Alt Jkapadt Jer fitt fint: hur brdckligt dr ej lif wet? Et intet, Jkugga, rök, en dröm, och det har blifwit En af gud för wår fjdl och alla defs begdr.

Vår omfor g ware då, at wdl wår lefnadfluta,

Och fen et molnfritt lif i högden ewigt njutas Ach! at på detta rum hwar annan wi må fe,

JJdr jag Er, kdra Barn, åt Gud får återge|

n*>r* ***r»

Q

\I >« »Mwnwirta»

Simeons Lof-fang.

Lucas 2.

J ur jag dock, flors Gud! fur dock jag gamte Ma% Wd brädden af min jgraf den ftörfla glädje njuta6 At, fom Du lofivat har, uti min famn fu flata Den Himmel, Haf och Jord dock ej begripa kan«

Jag mer i w er Iden ej begär...............

När fom en örn med fnälla wingar>

Sig up i höga luften fwingara Hans fynprick Solen altid &t\

Sa dfwen Solars Sol min fynprick éarit- har:' wäntat pu den Dag, fom fliulle fallhet bnda$t Pu det jag jknlle den med egna ögon fliåda Har du, o! Gud förlängat mina dar,

Jag åter blifwer likfom mg:

Ack! idel SäUhet nu jag andasf Mitt tal med glädje4årar blandas För Werldars Gud och Kungar* Kungf

De matta ögons ljus, fom flochia innan kort,

Du med Dinfuähets ljus, o! Gud, mi täcks beflråk,2?fen hur kan ifienjklig fyn Gudomlig klarhet tala ? Mofes fordom fig for Dig rnåfi gömma bort« Då Han en fr åle blott fick fe,

Som Da på honom täcktes kafia;

Han må/le firaxt med täcket hafla,

At åter för din fyn fig te.

Den tungan, fiore Gud! fom Du har gifvit mig, Med den jag aldrajijl ditt lof, Din pris förkunnar: Af .dagens hetta trött wid Zions Hälfobrunnar JLut den, o! AUmagts Gud, nu ändtlig fwalka fig. Ja, fläck — ack! Jläck de ögons ljus,

Som fett fullbordan tit af Skriften;

De ben lät hwila fig i griften,

Som nu ha upgått til Ditt husl

lät Din Tjenare qtt fara uti frid!

Han fett den falighet,fom hela w er Iden ämnas*,

Det folk, fom har den rätt at för Ditt egit nämnas-Kj fkörda frukten blott af denna fulla tid,

Den Dn ock har det folk beredt,

Som ännu föfdt i mörkrets dwala,

Skall om den fällhet ändtlig tala,

Som med Din Son, Du dem har getfa '»... —... ......—........g

Til

Åldermannen for N» N, Stifts jfamtelige Klockare och Organifteri N. N, på hans Broilops dag, den 16 Sept. 1781*

Mm Gubbe! fig, hvad löjlig drift,

Har twungit dig, at blifwa kar och gift?

Du Atti wintrar fnart til din förwandling hunnit* Din Myrten långe fen man torr och mfisnad funnit,

I dldrens frofi och fnö hans pragt förlorat fig,

Och med defs bleka blad, du tänker pryda dig!

Ja, ivore af din tid, nu feniti dr tilbakä Det kunde än gä an, at Hymens nöjen fmaka; Men kår pd grafwens brädd — det fig ej rimma will: Nej, Gubbe! Astrild nu har narrat dig April* Du fer en eldig flock kring Paphos lundar fwäfwa» Och nöjets Gud beflålljam är,

At hjelpa alla dem, fom kunna offra där:

Men hum ivägar du til detta Altar fträfwa,

Du, fom med mera is, ån eld i ditt begär,

Nu darrande och trög ett Jlocknadt rökivärk bär ? Betänk dd hwad dit gör och för ditt öde bäfiwa.

Bli gift wid dina dr! hwaclftrajf — Ack! Klockar-Far, Jag kan ej hijkligt nog ditt grymma öde mdla;Säg / mon* med all din kjold, du all den harm kan t dl» Söm nu din Hy men med Jig har?

Och Jlackar! efter hand din älder mäfte lära At tala hwad ej hindras kan.

Som gammal, fvag och orklos Man,

Du föga rimligt kan begära

At dd och dd ej ndgon an

Skall til din Huflnis eld ett ftulit offer bäral

Hur Jwdrt nu detta blir at fäga amen till?

Du far dock lata dig behaga,

För nod Jkull, detta alt Jördraga Öm Jä din Huftrn will. —

Se hwad dig Jöreftdr — och at ej Jlikt befara,

Du hade fäkrafl gjordt, at häldre ogift war a;

Men fädant är förfent- du lär er fwara mig,

Och inga räd mer hjelpa dig.

Pä nägot fätt likwäl, man ju förklara bör,

Hwad du fom barn pä nytt, nu alt för tokigt got. Man bör ej tro, det dig behagar,

At galen bli pä gamla dagar.

Sä lät ofs finna fkäl i detta frieriet;

Men JkyU ej pä ditt fänd, fom närmajl Clericiet# At dä fom Klockare, dujysjlan Jkall bewaka,

Hwars tyngd du icke fär Jörfaka,

Du ndgon hemma har, fom kokar dig en Ml: alt för litet fåremdL'Det blir ej Jkal cit du dig binder*

Sug dd — Det år fä fwärt får mig,

At kunna nu Jörfwara dig*

Som du en lätthet känt mot alla flags förlik Du gifter dig, kanjke, at hjelp af huflrm fä,

Når man din hjejjafer af dldrens bördor luta;

Men af din fri/ka färg at filta,

Knapt tjugo wintrar än, pä Gubbens rajkhtt ni Nu fl är jag där — Sä hjelp mig dä — jEt annat Jkäl, tor bättre lyckas;

Ty jcig ej will för nägon del,

At folket f äga jkall, at du begätt et fel,

Och fä likväl det torde tyckas.

Men Astrild ! Du, fom bä/l kan denna eldförklarai, H.wars Jken jörwillar ofs — wär fwaga fyn här /lärk, At infe huru du, för gubben dölgt hans fara, JJnr han fä dödligt kär kan war a; jD’t hör til dina underwerk.

Don Ulla Guden fjelf tyks detta fä befwara:

Twå underverk man redan fport,

Som tiden jör fin del, med derna Gubben gjort: vffag till hans lefnads qwäll, det tredje welat fpam} Som i fltt flag blir likfä fl ort.

Frun fem och femti år tilbaka,

9Jiar Soknen honom fedt, bland kyrkans tjenftemäft ^Sitt Klockar-k-all med redlighet bewaka,,

<}>^Tfarmed dock icke nog: ett annat under ån: p,Han mer dn femti år re’n hår dat ut fom makåk „J kurlek fur en enda wän.

„Sen tiden detta gjort, jag ock bur något gora$

,,Som må til underwerken hur a:

„At Gubben åter kär, blir gift på nytt igm,

Så talte Nöjets Gud — alt nog,

Vår gamle Klo ekar-Far fin nya maka tog.

Man detfom under werkpå Astrilds räkning Jkyif,'iver4 Ja Gubbe! driftigt år ditt wal.

Dn årligt ock förtjent, at det Ju lyckligt blifwer; Men. fåkert blef det för fl, bland underwerkens tal9 Om du din fak, få tvål bedrifwer,

At dn kan wija prof, hivad gammal Man förmår, Och med din Huftru nåfta år,

Si ofs et ldockar-åmne gifwer*... ..tSOSSSSSSSi. |-—m — »»r -

Vid

Uibliothekariens öfwer Lidenika Bibliotlieket i Upfala

Herr

Måg. JACOB DUVAERI

Graf, den 13 April 1783» af

Öftgotha Nation*

'Quam Civitati noftrae carus fuerit., moerore funeris indicatum eft.

Cic.

jtlwcid? - dej]a tyfta hwalfdår do dem Jkuggor vada, JLn oundwiklig dom från odets lag ofs båda,

At wid ivår ålders qivåll wi åfwen wantas dår: Men då et bråkllgt lif Tyrannens wiggar krojfa,

Mon*, at defs wålde troffa,

Då intet öfrigt år?

Jo; det förtjenta lof en werkfam dygd har tomnit,, Det ljus et Snille gett, fom til Jin middag hunnit, J£j fruktar för en magt, fom bådar lifwets fall. Stråle jlaimar qwar, den natten ej kan dölja;

Och ej i Lethes bölja Dejs laga Jlockna JlialL

' . OntOm då i Minnets famn fin lon åt Dygden ämnas: Bör åt Förtjenflens Män förtjenflens heder lämnas; Bör den, åt andras gagn fin mäfia ålder gaf,

Vår Jahiad och wår for g wid lifwets afton njuta;

Så fiämmom nu war luta m wår Duvjeri Gr af

Duvärus/ Jkall man Dig bland fälla Jkuggor worda Skall Du af lifwets längd ej defs belöning fkörda? — Bivad!

— Du få liten frukt af all Din moda njöt ? — Skall, fbrr än åldrens is Din hjejfa än fatt tekna,

Man fe Din lager blekna I dödens kalla Jköt?

Du, Sala, Hans förtjenfi i tjugu år fått lära,

Då här Han tändt den eld til IVishets Gudens ära Hwars laga, jämn och ren , af fnillet bifall wann: Ej i et tanklöfl gräl nian fåg Hans kmfl\ap ftanua;

Det rätta och det fanna Han fökte och Han fann

Det fins en ftilla flock, fom ej bland hopen blänker, Men gagnar i fit kall, och forjkar, odlar, tänker, Ej för at winna namn af wis och klok och lärd, flm blott at nytta ge med wett och uplyft fnille —«

Var ej i detta gille J£t rum Du v# rus wärd?

£ Gu*Guäirna, wid hwars lag Förnuftets domav wackkt,. m for defs dunkla fyn Du tander Nädens fackla, Eufebie! begrät den Dig i hjertat bar*

Uti et Tidehwarf, dä Du fä lått fint dyrkasy

Din helgcl fä fparfamt yrkass Ar en DuviERUs rar*

Du 6fira - Göthers flock! Du, fom wid Salasfrånderx Åt Snillets ivårde Gud et helgadt rökwårk tänder, Hwad Dn förlorat har!—Bdfl Hans fårtjenjl Dn wet— Han wakatför Ditt wdl-- Han fägs Ditt Samfundpryda *%.

Gä at med tärar tyda En billig tackfamhet.

Om frän de mörka mm, dar Stygens wägorfwallat Man feck et äljkadt lif til lifwets oden kalla, Buv;erus återkom at bli wärt Samfunds ljus;

Men dd Dn re3n gätt bort at Dig for ewigt dölja?

JVi Dig med faknad följa TI hwilans ty fa hus.

Njut, SdUe, dä Din ro, fe'n du förwärft en heder,t Som fig et moget ivett och niti/k Dygd bereder;

Och då, uppä din grift, CypreJJens blad wi frö,

Vi önfke fäfom Du, til följd af Dygdens lagar^

At lefwa war a dagar,

Och fäfom Du at do. —-

m

/Da tvi) at winna ljus, förnuftets fynglas famte,

Och dock mecl all wår flit i willans dimmor famle> JRé^n Ljnfets rikedom beflrdlat har Din Sjal —

Det goda wc riden fatt af Ditt exempel låra,,

Skall tala om Din åva, —-. Wålfigna Dig —• Farwålt

: ' " (. ... ,Til

Magiftern och Kyrkoherden,

Herr

JACOB ISRAEL KÖHLER,

på defs Förenings Dag med i Mademoifelfe

ANNA MAGDALENA CARLSTRÖM;

den 8 Odober 1776.

Po/l; aliquot mea regna videns mirabor ariftas.

JL VJbl itt hjerta fjunga will; men Jlyrkan felar mig här faknar jag Er hjelp ; min fwaghet röjer fig. ^fag wille bjuda till en inre drift at lyda,

Och pu Er Bröllops dag en tachfam glädje tyda. jfag Brages luta rör; förföket lägftämt var:

3 brift af Köhlers konjl, jag ropte Skalders Far.

Mig nu din fyr ka giff min bön tag nädigt an!

Slå intet ned mitt mod! jag nu ej tyflna kan 3'ag aldrig offer fall mer pd ditt Altar bära,

Och ej för bländad bli af Lagrar, ock Din ära;

Om

O 0Cm jag nu tiga Jkall. Skall wordnad doljas' fä? Skall jag, i brifl af ord, plikt ej wifa få?

Han anfdg. rörd och mild, min bön med wdlbehag;

0 ok ropte; Sanhlens hit , Gudinnor denna dag, y^/ detta barnets fjäl med Eder anda röva,

D i det fiall Jacobs /o/* och Annas pris utföra.

«ro wzei Er f* ilgt; det är dä Jkyldighet,

Ai hjelpa denna Tolk, Jom will> »mz intet wet*

Ja, Gud! eewr deras fwav utuv en häpen ton: altid hjelpa dem, yom dyrka din per Jon.

Skall ej en fik förlufl dig mer i fjulen ömma?

K-n Du din dyrkan fjelf, och Konftens ära glömma ? En Köhler, känn din Son, och Dotter Ann' MagcTlen, / bmdflol gä: det är: din ära lidev re'n.

Skall nu den Köhler bo bland gamla werldens folk,, Som allid warit har din äras ftörfta Tolk?

Skall Han nu gömma fig bland berg och ödemarker, Som, lik en Lager, war i dina blomjler -parker ? Han war wärt famfunds ljus: där lyfer Han ej mer•

1 Honom och Hans Brud, du ju wär mifning fer*

Den Syflren, dn ofs gaf, blott Köhler lycklig gjorts Dä af defs Jnilles eld, dn längre hs dr as bort.

Apol-cich: betänk! hur hemd du betoiier:

Du minjkar Könets Ljus, och dina ivittra S6ne1% Mon blott, at tdjla om, ännu förfwaras bor:

Mon fjäl och hjerta bäjl hos dina Skalder ror♦

Mon nu pä hushalls wett jitt fnlUe lämnat hart 'Och fnarttill famma ro hans hjerta ömt bedrar. 7 Man nu din Aganipp, i Wånga fjöar byter:

Man mer ej Lagrens lof, men afpelöfwet knytens Mon, för din Guda-thron, ej flera offer gör;

wid fin wagga nögd, appd din harpa rör.

yag, ftvarar Guden firax, dt denna waggan ler; Från den, fd wår digt Par mig Jim likar ger.

Då deffa mina Barn i Afirilds Tempel paras,

Min dyrkanswärda konjl, kan bättre den förtvaras? De, Jbm med fudan nit uti mitt Tempel gått,

ILJti hwars annars band, fin dygds belöning fått*

'Så talte Skalders Far, och lyrors glada ton Gaf genljud pu detfwar, fom kom från Gudens throM J en fu allmän fröjd, man min begäran glömde. £fag ropte än en gång; och en Gudinna dömde Uti de Andras namn: JVi dig den

gåfivan gett, För Paret tala om, hwad du har hört, och fett o

Bref
til
MAGNUS DANIEL BORÆN,
wid faknaden af defs hulda Moder,
Proftinnan

Fru CHRISTINA ELISABET BORÆN,
född DRANGEL,

den 19 Febr. 1777.

Den tidning wisft mitt hjerta fårar Min bäfte Wän! du forgfne Bror! At tänka på ditt qwal och tårar, I faknad af din ömma Mor. Hwad under om din fjäl bedröfwas, Då fådan ftöd ifrån dig röfwas, Som ewigt namn för ömhet har? Se! Dygden fjelf med dig begråter, Den prydnad jorden ej får åter, Hon ftörft bland hennes wänner war.

Et Ljus Hon war, et dygdens Tempel, Med Henne detta lof ej dör.

Ach följ, min Wän, få rart exempel, Som fift til ärans höjd dig för! Din Dygd uplifwa bör defs minne. Och tröfta så Er Faders finne, Som ftörfta del i forgen tar: Den tröft tör Himlen äfwen gifwa, At den Er Moders bild kan blifwa, Som Hennes lif nu koftat har.

Men hårda död, hwi fick du taga Så ömma hjertan från hwaran'? Skall wäl den forg dig nu behaga, Som trycker både Far och Man? Dock tyft, på döden jag ej klagar, Som bytt i glädje mulna dagar. Uti Er Moders dygd, min Bror, Din lefnads regel du fkall finna: Den ftörfta lön, som du kan winna, Är at få råka fift din Mor.